

Số 158

Tuổi hoa

NĂM THỨ MƯỜI - BÁN NGUYỆT SAN PHÁT HÀNH NGÀY 1 VÀ 15

TUỔI HOA

VUI - TRẺ - ĐẸP - XÂY DỰNG

Số 158

NGÀY 01 THÁNG 3
1971

CHỦ NHIỆM:
CHÂN-TÍN

CHỦ BỐT:
NGUYỄN-THƯỜNG-SƠN

THƯ-KÝ TÒA-SOẠN:
CHÂN-HIỆP

QUẢN-LÝ:
VÔ-VĂN-HỮU

Tạp - CHI TUỔI - HOA
xuất-bản vào ngày 1 và 15
mỗi tháng

Giá một năm 400đ. Miễn
trung và Cao Nguyên 540đ
Giá ông hộ 700đ trừ lên.

Thư từ bài vở gửi:
CHÂN-HIỆP

Bưu - phiếu, Chi - phiếu và
biện-kim xin gửi:
Quản - lý VÔ-VĂN-HỮU

Tòa - soạn: 38, Kỳ Đồng
SAIGON-1 - Đ.T. 99.034

• Mua báo dài hạn xin
trả tiền trước. Muốn
thay địa chỉ mới xin vui
lòng cho biết địa chỉ cũ.

DỌC TRONG SỐ NÀY

Ước mơ thanh lính	TRẦN THỊ HẬU 3
Thư cho con	NGUYỄN KHẮC THIỆU 9
Cen hồ nông trường	NGUYỄN NGUYỄN 12
Vàng son (thơ)	THƯƠNG VÔ MINH 18
Chinh phục không gian	HOÀNG DANG CẤP 17
Khúc thoại huyền đa vàng (thơ)	VỊ THẠ 22
Giải đáp thắc mắc	H.D.C. 23
Những vấn đề của Tuổi Hoa	CHÂN HIỆP 26
Bé Mai Cơn (tranh)	HƯƠNG DƯƠNG 27
Tên tài xế Suzuki	MINH QUÂN 35
Theo hướng mặt trời	H.D.C. 40
Vết sần (thơ)	THUY ĐỒ 42
Tia hy vọng	AI KHANH 43
Gửi bài đăng báo	BỔNG ANH 47

ĐỒNG CỎ NON :

Ước mơ (thơ)	NAM THIÊN 51
Tiếng tuổi thơ	MINH KIM 52
Cổ giáo cặm	XUÂN MAI 58
Tranh bìa: Xem kia	của VIVI

• TRẦN THỊ HẠO

ước mơ thanh bình

KHI quyền lưu bút của nhỏ Hạnh chuyển tới tay Thảo, Thảo đã sùng sốt kêu lên: « Trời ơi! hè rồi ỉ? » Lũ bạn ngồi cùng bàn Thảo cười rủ ra, một chị trêu Thảo: « Từ khuya rồi bỏ tèo ơi ». Chị khác trêu: « Chắc hẳn ngủ mê chúng mày ỉ ». Nhưng không, tự nhiên Thảo nghe mắt mình cay cay, thần thờ Thảo lật từng trang Lưu Bút của bạn và Thảo không thể cười vui như các bạn được. Cả tuần nay ngồi trong lớp học nhìn ra sân — những tà áo trắng bay lượn tung tăng, những tiếng cười đùa đã báo cho Thảo biết sắp nghỉ hè. Một vài lớp đã được chơi, học sinh sung sướng vì tới trường không phải đọc bài, làm bài. Chỗ này chụp hình kỷ niệm, chỗ kia tùm năm tùm ba trò truyện, dạn dò

nhau trước khi chia tay. Ở lớp Thảo các giáo sư chưa dạy hết chương trình nhưng nhìn lại lớp học Thảo thấy chỉ còn độ một phần ba lớp. Với số học sinh ít ỏi đó và dù lớp Thảo là đệ tam nhưng các thầy, các cô vẫn tận tâm dạy hết chương trình. Thảo thương mến Thầy Cô ở chỗ tận tâm đó mà cũng vì Thảo sắp phải xa trường, xa lớp, xa Thầy Cô, bạn bè. Hồi giữa năm khi nghe mẹ bảo Thảo chỉ được học hết năm nay rồi nghỉ, Thảo đã mong những ngày tháng còn lại của nửa năm học dài thêm ra. Thảo không còn mong hè như mọi năm. Thảo không đề ý hay đúng hơn là không muốn đề ý đến thời gian đang qua mau cho đến một hôm sắp hàng chào cờ nhìn thấy những cánh hoa

Phượng nở đỏ một góc sân trường. Thảo đã sừng sờ lặng người đi và để mặc nước mắt tuôn trào.

Thảo ngồi nhớ lại ngày Thảo mới vào đệ thất. Nhìn Thảo vui mừng, xúng xính trong chiếc áo dài mới và hãnh diện với đàn em đang vây quanh trâm trổ, ba mẹ Thảo như cảm thấy vui lây. Rồi ngày ngày Thảo được ba chở đi học trên chiếc vespa màu xanh mà ba Thảo tậu được khi mới vào Sài Gòn. Mỗi ngày trên đường về nhà Thảo huyền thiên kể chuyện trong lớp học, nào là hôm nay làm toán được 17 điểm, trả bài 15 điểm. Ba Thảo sung sướng gật gù khen:

— Ừ, con gái ba giỏi lắm.

Hay:

— Thế nào năm nay con cũng được phần thưởng, ngày ấy dù bận gì ba cũng đi dự để được hãnh diện về con gái của ba.

Và lần nào Thảo cũng đòi thêm:

— Cả mẹ đi nữa nghe ba.

Mỗi tối sau khi cơm nước xong ba dạy chị em Thảo học. Em út còn bé ngủ trong lòng mẹ. Tối 9 giờ, ba vui vẻ ra lệnh:

— Nào, cho các con nghỉ, chứ lại đây ba kể chuyện.

Sau đó một màn tranh chỗ ngồi xảy ra. Đứa nào cũng muốn ngồi gần ba để nghe cho rõ.

Con bé đòi:

— Ba ơi, kể chuyện « Công chúa ngủ trong rừng » đi ba.

Thằng Tý phản đối:

— Truyện ấy biết rồi. Kể truyện « Bạch Tuyết và bảy chú lùn » đi ba. Bảy chú lùn bé bằng ngón tay con hờ ba?

Nói rồi thằng bé dơ ngón tay cái trước mặt ba, đợi ba trả lời xong nó mới chịu ngồi yên.

Đến lượt thằng cu:

— Ba kể chuyện mấy ông cao bồi «quánh» nhau đi ba.

Rồi lại con Hằng, con Thúy— đứa nào cũng đòi ba kể những chuyện mà chúng thích. Riêng Thảo, Thảo không muốn nghe truyện cổ tích. Đợi các em tranh nhau xong Thảo mới đưa ý kiến:

— Ba kể chuyện ba mẹ ngày xưa đi ba.

Thế là lũ nhỏ nhao nhao:

— Chuyện ba mẹ hờ?

— Có giống chuyện bà Tiên không ba?

Ba cười lớn. Mẹ ở giường bên đưa tay lên môi «suyt» nhỏ:

— Im nờ, con út đang ngủ đấy!

Thảo rầy em:

— Tụi bây im đi cho ba kể.

Rồi Thảo dục:

— Kể đi ba, hồi nớ ba ở Hà Nội làm răng mà quen với mẹ được.

Lũ trẻ đã chịu ngồi yên, ba kể:

— Hồi đó nghỉ hè, ba với mấy người bạn vô Huế chơi. Ba gặp mạ con bán hàng ở chợ Đông Ba, ba làm quen, rồi cưới mạ con, rồi... hết.

— Rồi sinh ra tụi con nữa mới hết chứ ba.

Ba và chị em Thảo cười vang làm con út giật mình khóc, mẹ vừa dỗ nó vừa căn nhắc.

Thảo vẫn chưa chịu:

— Chuyện ba mẹ đâu có ngán như rứa. Con nghe mạ nói hồi nó chia đôi đất nước ba vô đây có một mình mà, mạ cũng đâu đã thấy ông bà nội.

Ba lại kể, lần này dài hơn:

— Kỳ nghỉ hè đó ba mới đề ý đến mạ con thôi. Khi chia đôi đất nước ba vô đây một mình vì ông bà nội không muốn bỏ nhà cửa ruộng vườn, còn ba không thể ở lại được. Ba vô Huế, sau đó quen với mạ con. Nhưng ôn mẹ con khó lắm đâu chịu gả mạ cho ba, sau ba phải nhờ bạn bè...

— Rồi ba có cưới được mạ không ba?

— Không cưới được mà có tụi bây à. Thành ngu như bò. Thảo máng em.

Thành Cu ngớ ngẩn:

— Ủ hì!

Thảo nhìn bộ mặt thành bé — Thảo thật tức cười.

— Ông bà nội đâu có biết mạ với tụi con, rồi ông bà nội có thương mạ với tụi con không ba?

— Có chứ! Ông bà nội thương các con lắm.

Con Bé lúc nào cũng muốn «nhất»:

— Bà nội thương con nhất nhà phải không ba?

Thế là con Hằng và Thủy tranh:

— Bà nội thương tao nhất chứ bộ.

Rồi đến lượt thành Tý:

— Còn ông nội thương con nhất phải không ba?

Con Hằng chợt hỏi:

— Chẳng nào ba dắt mạ với tụi con về thăm ông bà nội ba?

— Nhà ông bà nội có xa không ba?

— Nhà ông bà nội có vườn không ba?

Nghe các con tranh nhau hỏi ba cười trả lời chung:

— Nhà ông bà nội ở ngoài Bắc lận, nhà ông bà nội có vườn lớn lắm. Có cây ổi cho con Thảo vì con Thảo thích ổi, có cây nhãn cho chung mấy đứa nhỏ.

Thành Cu thắc mắc:

— Chẳng nào ba mới dẫn tụi con về thăm ông bà nội hở ba?

— Khi nào hòa bình ba sẽ dẫn mẹ và các con về thăm ông bà nội. Chắc ông bà mừng lắm.

Con bé reo: — Ba chở cả nhà đi Vespa ra thăm ông bà nội nghe ba.

« Khi nào Hòa Bình ba sẽ dẫn mẹ và các con về thăm ông bà nội » — Thảo tin lời hứa của ba nhưng Thảo tự hỏi « chừng nào mới có Hòa Bình ? » « chừng nào ba mới đưa mẹ và chị em Thảo ra thăm ông bà nội ? » Thảo mỉm cười khi nghĩ lại lời reo của con bé — trong đầu óc non nớt của nó hình ảnh cả nhà đi chung một chiếc Vespa của ba ra Bắc thăm ông bà nội. Thật ngộ nghĩnh, làm rãng cả nhà ngồi đủ trên một chiếc Vespa ? Thảo nghĩ khác — Thảo mơ một ngày Hòa Bình trong chuyến xe lửa từ Nam ra Bắc cả gia đình Thảo có mặt trong đó rồi suốt trên đường đi Thảo sẽ thấy tận mắt những cảnh đẹp của quê hương. Ôi, quê hương Việt Nam, Thảo nghe bao yêu thương dồn cả vào trái tim hồng nhỏ bé, mặt Thảo đầm đìa nước mắt nhưng nụ cười nở trên môi và như reo vui — ôi, những giọt nước mắt sung sướng và hạnh phúc lắm thay.

Nhưng rồi bóng hạnh phúc đi qua gia đình Thảo rất mau. Thiên đàng hạnh phúc ấy không còn nữa khi ba Thảo bỏ mình

trong trận chiến ở Hạ Lào. Đó là một cái tang đau đớn nhất trong đời Thảo. Ngày đưa đám chôn — con bé vui nhất nó vừa được một chiếc áo dài như chị Thảo. « Ngày mai đi học em mặc áo dài, choàng khăn mới chị Thảo nhé ! » Em út thì bò ngang bò dọc dưới đất. Nhìn các em thụng thính trong chiếc áo tang Thảo đau lòng quá. Chúng còn bé chưa biết gì. Em út chưa biết được mặt ba. Mẹ thì như điên dại, Thảo không cầm được nước mắt khi nhìn mẹ gầy đi trong dáng dấp đau khổ. Thảo nghe thương mẹ, thương em và thương mình hơn bao giờ hết.

Ba là cột trụ chính của gia đình, ba mất đi mẹ thay thế nhưng đôi vai mẹ nhỏ bé quá không làm sao chống đỡ nổi trước tình trạng đặc đo của mỗi ngày. Tuy thế mẹ vẫn cố gắng cho Thảo và các em ăn học. Với mẹ việc học của chị em Thảo là quan trọng hơn cả. Nhưng rồi sức người có hạn, làm việc quá sức mẹ lâm bệnh nặng. Tiền thuốc thang, nợ nần làm mẹ nhiều khi quản trí. Thương mẹ, Thảo muốn nghỉ học dù rằng Thảo cảm thấy luyến tiếc đời sống học sinh không ít. Mẹ Thảo cho rằng với vốn liếng học thức ít ỏi đó Thảo chưa thể làm gì được. Bà muốn Thảo học xong tú tài. Nhưng rồi sự nghèo túng làm bà bất lực. Dịp

may có bác của Thảo hứa giúp cho Thảo vào dạy ở trường ông, thế là việc nghỉ học của Thảo đã được quyết định. Thảo buồn, nhưng Thảo phải nghĩ tới mẹ, tới em và Thảo chỉ biết mong thời gian đừng qua mau để Thảo còn được hưởng những ngày vui sống bên thầy cô, bè bạn.

NHỮNG ngày cuối năm với Thảo buồn chi lạ. Những lời chúc, khuyên nhủ của cô, thầy, những quyền Lưu bút của bạn bè đều làm Thảo khóc được. Thảo thương nhất cô Lan dạy Việt văn — cô hiền và giản dị. Trước khi chia tay cô không nói nhiều những lời của cô làm Thảo khóc nhiều hơn cả. Thảo nghĩ tới những ngày sắp tới với nếp sống mới của mình. Thảo sẽ không được ngồi nơi dãy bàn học sinh để nghe từng lời giảng êm đềm của thầy cô nữa mà Thảo sẽ đứng trên kia

một mình với bảng đen, phấn trắng. Tự nhiên Thảo cảm thấy bơ vơ, lạc lõng. Thảo nhìn xuống lớp học, những đôi mắt ngây thơ đang mở lớn nhìn Thảo mà trong đó Thảo bắt gặp cả những đôi mắt của em Hằng, em Thúy và cả con Bé nữa. Mọi trường Thảo sắp hòa mình vào có lẽ thương và êm đềm như những ngày còn ngoan ngoãn cắp sách tới trường không? Thảo tự hỏi thế nhưng Thảo tin tưởng ở những ngày sắp tới vì trong mọi trường ấy Thảo đã tìm thấy những đôi mắt ngây thơ, hiền lành, dễ mến. Phải, những đôi mắt của em Hằng, em Thúy và của những học trò bé bỏng của Thảo nữa.

Sáng nay con lên trường một mình để lãnh thưởng. Năm nay con lại hạng nhất, đó là tất cả sự cố gắng của con để đền đáp lại công lao khổ nhọc của mẹ và xứng đáng với những lời khuyên nhủ của bà cùng sự tận tâm dạy dỗ của thầy cô. Tối qua con đã tự nhủ sáng mai lên trường sẽ không khóc nhưng bà ơi, khi lên lãnh thưởng nhìn xuống hàng ghế dành cho phụ huynh con đã không cầm được nước mắt. Mọi năm bà ngồi đó, khuôn mặt bà rạng rỡ, tươi vui khi nhìn con ôm gởi phần thưởng trong tay. Bà cười hạnh diện với con, con như ngập lặn trong hạnh phúc ấy. Chừ chỗ

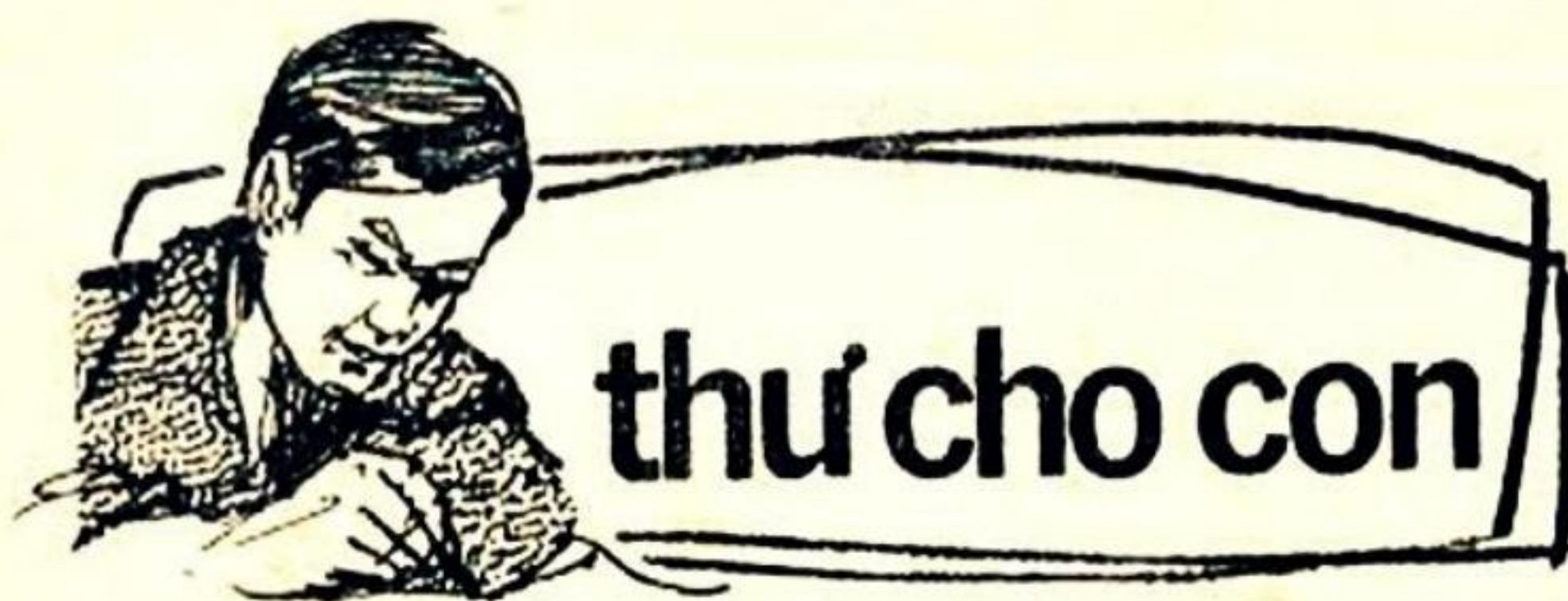
nở không còn ba nữa. Con nghe cay đắng, nghẹn ngào. Ra về nhìn những đứa bạn đi cạnh ba chúng cười nói hớn hở con tủi thân quá. Phải chi có ba, cha con mình đi ăn kem ba hi. Ba thưởng riêng cho con gái ba mờ.

Ba mất đi chưa đầy một năm trong nhà biết bao thay đổi. Nhưng trong bất cứ hoàn cảnh nào con cũng nhớ những lời ba khuyên dạy. Bữa trước chú Tám về thăm nhà đem về ít đồ của ba, con bé vừa thấy đã mếu khóc : « Ba ngủ hoài làm rãng chờ mạ và em đi thăm ông bà nội được ». Những lời của em làm con nhớ những đêm ngồi quanh ba nghe kể chuyện — chuyện của ba mạ con nghe không bao giờ biết chán. Một năm rồi mà con tưởng chừng như mới hôm qua, hôm kia ngồi nghe ba kể chuyện. Mỗi tối ngồi nhắc tới ba con hay hỏi các em : « Bé này, nếu hoà bình bé sẽ làm chi hở bé ? ». Con bé trả lời chẳng cần suy nghĩ « em sẽ kêu ba dậy chờ mạ và chị em mình ra thăm ông bà nội ». Còn Thăng Tý : « Em à, em lau xe cho ba đi ba chờ mạ và chị em mình ra nhà ông bà nội », « Mà chị Thảo ơi, sao lâu hoà bình vậy chị ? », « Chừng nào Hoà Bình hở chị ? ». Ba ơi, Ba có biết tại con mơ ước, khao khát, chờ đợi Hoà Bình như thế nào không ? Hình ảnh cả nhà đi chung chiếc Vespa vẫn còn in đậm trong trí óc non nớt của các em. « Khi nào Hoà

Bình ba sẽ đưa mạ và các con ra Bắc thăm ông bà nội ». Ba có nhớ đã hứa với các con như rứa không ? Mà chưa Hoà Bình ba đã bỏ các con đi rồi. Mai này nếu Hoà Bình ai sẽ dẫn mạ và các con ra thăm ông bà nội hở ba ? Mạ đâu biết nhà ông bà nội. Ai sẽ dẫn con đi chơi khắp ba mươi sáu phố phường ? Hà Nội đẹp lắm phải không Ba ? Lòng con nôn nao không xiết. Chừng nào Hoà Bình hở ba ? Chừng nào mạ và các con mới được ra Bắc thăm ông bà nội hở Ba ? Sao ba không chờ Hoà Bình để cùng mạ và các con ra thăm quê nội. Mà chắc gì ông bà nội còn sống hở ba. Dù sao lòng con vẫn đầy tin tưởng, con tin chắc rằng cuộc chiến tranh vô lý này rồi sẽ chấm dứt, Hoà Bình sẽ về trên nước Việt Nam và trên chuyến tàu ra Bắc trong những âm thanh rộn ràng con nghe tiếng mạ, tiếng con, tiếng các em : Ba ơi, Ba có nghe Hoà Bình không ? Ba cùng đi với mạ và các con về thăm ông bà nội nhé !...

TRẦN THỊ BẠU

• NGUYỄN KHẮC THIỆU

Những thầy giáo

PHƯƠNG NGÀ con,

Hôm kia thấy bố sửa soạn áo quần để đi ra, con hỏi bố đi đâu, bố đáp là bố đi điều một ông thầy học. Con tỏ ý ngạc nhiên hỏi tiếp: « Bố mà cũng còn thầy nữa à? ».

Vâng, con ạ. Bố đã dạy học nhiều năm, và còn dạy nhiều nữa, nhưng suốt đời bố, mãi mãi về sau này nữa, lúc nào bố cũng có những bậc thầy để bố học hỏi, học hỏi cho đến hơi thở cuối cùng của bố. Lúc bố trẻ đại như con bây giờ, bố cũng đã được nhiều thầy sẵn sàng dạy dỗ; những vị thầy đó đã lo lắng cho bố cách đây gần ba mươi năm, và cho đến bây giờ, những vị thầy đó không còn lo cho bố nữa, nhưng lúc nào bố cũng tưởng nhớ đến những vị đó, và những lời giáo huấn của những vị đó vẫn còn ghi những nét đậm đà trong cuộc đời bố. Con hỏi tại sao chữ t bố viết thế này; chữ x bố viết thế nọ; bố trả lời rằng chữ t viết như vậy là chịu ảnh hưởng của thầy Bửu Tháp đã dạy bố năm lớp tư, khoảng 1940, chữ x bố viết kiểu kia là bố bắt chước lối viết của thầy Lê Khắc Tổ dạy chữ Pháp cho bố cách đây hơn hai mươi năm.

Trời, hai ba mươi năm, lâu dài đến thế mà ảnh hưởng của mọi thầy trên đời bố còn đậm đà đến thế sao? Đúng, con ạ. Còn đậm đà lắm. Mỗi cuối năm âm lịch, những anh em bạn ở Huế khoảng bốn mươi người góp tiền nhau tổ chức một bữa ăn, và trong bữa ăn đó, anh em chia nhau làm việc, và những người lớn tuổi nhất được đề cử đi cung thỉnh những vị thầy cũ đã có công giáo huấn họ từ 25 đến 35 năm trước. Nhóm anh em này gọi cho văn hoa là hội ái hữu cựu học sinh tiêu học Paul Bert (Thượng Tiê bây giờ). Bố nhớ năm kia, sau Mậu Thân, anh

em bạn của bố tỏ chức thật chu đáo, để xem trong anh em bạn, ai còn ai mất sau biến cố tang tóc đó. Trong số những vị thầy cũ, bạn bè mới được 8 vị, mà vị nào bây giờ cũng về hưu đã lâu cả, có vị ốm yếu quá anh em phải dìu vào phòng. Trước khi ăn, thiếu tá y sĩ Dương được anh em chỉ định thay mặt anh em tỏ bày ý kiến với những vị thầy cũ; và bố được anh em đề cử đứng ra « nói gì thì nói ». Bố xúc động quá, bối lễ trong số 40 anh em, trẻ nhất cũng 32 tuổi và lớn cũng đã gần 45, và tất cả những người có mặt hôm đó, trước sự hiện diện của những vị thầy cũ (gần ba mươi năm về trước) đều tỏ ra ngoan ngoãn khép nép đúng như không khí của một lớp học ngày xưa. Trước cảnh đó, bố không nhớ đã nói những gì, chỉ nhớ có nói một câu đại khái... «sau tết Mậu Thân, mọi cái ở đây đều đổ vỡ, thay đổi, và mọi người sau cơn ác mộng hãi hùng này, đều mất hết cả tin tưởng. Không tin được cái gì ở trên đời này nữa. Nhưng bữa nay được còn sống để hầu hạ quý thầy trong một bữa ăn cuối năm, chúng con được phần khởi: bởi vì trong chúng con, niềm tin chưa hẳn đã mất hết, mà còn, còn một niềm tin vững bền, và vững bền mãi mãi, đó là tình người với nhau, chúng con muốn nói đến tình thầy trò. Chúng con còn yêu kính và biết ơn quý thầy, là chúng con còn duy trì được niềm tin đối với mọi lẽ khác trên đời. »

Phương Nga con, con có biết không ? Người thay mặt những vị thầy cũ, nói chuyện với anh em bạn của bố hôm đó, lại là thầy Lê Văn Trinh, ngày xưa đã từng làm hiệu trưởng. Thầy ngồi mà nói, và nói với cái giọng sang sảng dong dạc của ba mươi năm trước... Không còn ai nhớ thầy đã nói gì, nhưng nhìn cái dáng điệu thầy ngồi, cái bàn tay thầy xòe ra khi nói, cái kính tuột trễ trên sống mũi, và giọng nói rộn ràng sang sảng... Tự nhiên cả 40 anh em đồng loạt vỗ tay và la ó lên, làm thầy phải ngừng nói, ngạc nhiên nhìn anh em. Thấy anh em ai cũng vui vẻ hẳn hoi, thầy hiểu ngay đó là một lối bày tỏ niềm vui sướng khoái của một tập thể. Chính bác Lư đã đứng ra giải thích : « xin thầy tha lỗi cho anh em chúng con, chúng con vỗ tay và làm ồn, vì nhìn thầy ngồi, nhìn cử chỉ của thầy và nghe thầy nói chúng con thấy rõ ràng là hình ảnh của thầy từ ba mươi năm về trước. Hình ảnh này tiềm ẩn trong ký ức từ thuở ấu thơ, nên hôm nay thấy hiện ra quá sống động, chúng con sáng khoái quá nên không ngăn nổi cảm xúc... »

Sau đó trong anh em, người thì xin phép đứng ra bắt chước cái lối nhíp thước kẻ trên bàn của thầy Phan Văn Hạnh, người thì bỏ tay vào túi quần đi quanh trong phòng bắt chước dáng điệu của thầy Phi,

người thì lên bâng bất chước chữ ký của từng thầy... Các thầy cảm động ra mặt, không ai ngờ học trò như kỹ mình đến thế. Có ông Trung tá Minh đứng lên kẹp diều thuốc giữa hai ngón tay, đưa miệng vào hút, ngang mặt lên khói ra ở mũi... Không một lời giải thích, mà ai nấy đều thấy rõ đó là lối hút thuốc của thầy Bửu Thập.

Mỗi năm có một bữa ăn như vậy thật vui vô cùng. Vui nhất là qui vị thầy cũ của bố. Học trò của những vị này tản mác khắp bốn phương trời, người còn cũng nhiều mà người mất cũng nhiều, không sao kiểm điểm cho hết. Trong số 40 anh em họp mỗi cuối năm, đầy đủ các thành phần và nghề nghiệp địa vị trong xã hội. Từ một anh chủ lò mì, một anh tài xế, một ông công chức, một bác sĩ, một thợ máy, một cầu thủ bóng tròn, một nghị sĩ, một người từng làm tỉnh trưởng, tổng trưởng... tất cả đều quây quần với nhau, cỏi mỡ và thân ái như thuở nào. Có thể ngoài đời, những người này là hạng du đặng hạng mỗ phạm hay là thừ hết ra lửa, nhưng khi họp nhau trước các vị thầy cũ, già yếu, họ khép nép ngoan ngoãn, lễ độ như thuở nào họ còn nhỏ dại đang được các thầy chăm sóc ... Chính thầy Lê văn Trình đã nói : « Thầy không biết ở xã hội các anh làm việc gì, nhưng bây giờ trước mặt thầy, các anh chỉ là học trò của thầy. »

Quá thế. Trước mặt các thầy, cũng như hình ảnh di vãng của các thầy, bố vẫn là người học trò... Mỗi lời răn dạy khuyên bảo của thầy mãi mãi vẫn là những lời hữu ích, bố phải ghi tạc vào lòng. Bố nghĩ rằng những kẻ quay lại phỉ báng một vị thầy cũ, cũng chẳng khác nào một đứa con bất hiếu. Một chữ cũng là công ơn của thầy, mà nửa chữ cũng là công ơn của thầy. Người xưa đã nói thế con ạ.

Con ơi, bố phải đi diếu thầy cũ của bố. Suốt cuộc đời thầy, thầy đã góp công đào tạo biết bao nhiêu kẻ thành người. Thầy bao giờ cũng muốn cho học trò mình được thành công ở đời. Bố thất bại nhiều là lỗi ở bố không chịu nghe lời răn dạy của các thầy, là tại hoàn cảnh không cho phép bố thành công, còn thầy lúc nào cũng hãnh diện thấy học trò của mình làm nên, mong muốn cho học trò mình thành đạt vẻ vang... Còn thầy ba mươi năm dạy dỗ, trở về già thầy vẫn ra vào trong gian nhà tranh cỏ hũu ở đường Lê Huân...

Bố phải đến lạy vong hồn thầy, tiễn đưa thầy qua bên kia cuộc sống. Phương Nga con, con nhớ nghe lời bố mà vâng lời chỉ dạy của thầy và cô của con, nghe con...

NGUYỄN KHẮC THIỆU

CON BỒ NÔNG TRẮNG

● NGUYỄN NGUYỄN

THẮNG Đò ném tới dựng dụng cụ trên một mô đất cao rồi ra dấu cho con Kim, thằng Nhở tới gần. Ba đứa chụm đầu vào nhau. Thằng Đò cầm một thanh tre nhỏ phác họa kế hoạch :

— Sao chúng mày đã chuẩn bị xong chưa ? Kỳ này nhất định phải bắt cho bằng được đấy nhé. Kỳ trước tại chúng mày chậm chạp quá để tao mang họa đấy. Chúng mày nhớ rằng đã không làm thì thôi, còn nếu đã làm thì phải cho tới nơi tới chốn. Lùng khùng là có ngày chết cả lũ đấy.

Thằng Đò mở nút áo chỉ cho tụi bạn coi vết sẹo dài trên ngực như đề nhắc nhở con Kim thằng Nhở cái giá phải trả cho một sự thất bại kỳ trước.

Con Kim cãi lại :

— Tại anh chứ. Ai bảo đã nắm được một chân nó rồi lại không nắm ngay lấy chân kia, rút ngay nó xuống, kẹp cả hai chân đổ nó xoay sở đành nào để đạp vào ngực anh.

— Mày nói ngon lắm. Bộ mày tưởng muốn nắm cả hai chân nó dễ lắm sao ?

Thằng Nhở có vẻ thực tế hơn. Nó dơ tay ra phẩy trần :

— Thôi cái gì qua hãy để cho qua luôn. Thành công nào cũng phải được tập dượt. Tay mơ để mấy ai bắt được chim Bồ Nông — nhất là con Bồ Nông trắng. Cả đầm này chỉ có một con Bồ Nông trắng thôi. Tất cả những con khác đều chỉ là những tay đàn em của nó. Nó khỏe vô cùng.

— Nhưng cũng tuyệt cú mèo phải không hai anh ?

Mắt thằng Đò sáng long lanh. Nó chậm rãi nói :

— Thật tuyệt ! Con Bồ Nông trắng đẹp tuyệt vời, nghênh ngang trên đầm nước. Từ ngày khám phá ra nó đêm nào cũng vẩy cứ lên giường ngủ là tao mơ thấy nó.

Cả ba đứa cùng hướng mắt nhìn xa xa trên đầm nước phía con Bồ Nông trắng sẽ bơi từ cửa sông bơi vào.

Mặt trời đã lên cao, những bông hoa mười giờ nở đỏ chói trên bờ cỏ men theo con đăm làng Tú. Con đăm menh mông nước từ ven làng Du Lễ tới cửa sông Văn Úc. Gió

lồng lộng từ cửa sông thổi vào lướt trên những lớp sóng lăn tăn như vẩy cá. Nhàn đàn ngỗng trời vừa bay vừa quang quác thảng Đổ nói như ra lệnh :

— Đàn ngỗng trời đã về. Tối giờ con Bồ Nông bơi vào đầm rồi, thôi chúng mày lo chuẩn bị đi. Kim

nhớ lo ngâm con cá xuống nước cho nó sống, ngồi đây khi nào thấy nó ra hiệu cho bọn tao. Tao và thảng Nhớ đi lấy bèo về làm bè núp.

Mười phút sau thảng Đổ thảng Nhớ ôm về hai bó bèo tây thật lớn. Mớ túi dụng cụ con Kim lấy ra những sợi dây lạt tre xâu từng cái bèo hết lớp này tới lớp khác, kết thành một bè núp.

Những cánh bèo tây xanh mơn mơn ướt sũng nước điểm những bông hoa màu tím được kết thành vòng. Con cá diếc trắng dầy tách tách được đặt vào giữa trên những ngọn bèo tây để làm mồi như con Bồ Nông.

Ba đứa nhẹ nhàng đặt bè núp xuống nước, cột quần áo gọn gàng, chuẩn bị xung trận.

Một làn gió mát lạnh từ cửa sông thổi vào làm rạp những ngọn cỏ may trên bờ cỏ. Hàng đàn cò trắng nối tiếp nhau bay dật dờ trên đầm nước. Vài con ngỗng lạc đàn bay vội vã trên trời. Đúng lúc đó thì con Bồ Nông trắng xuất hiện.

Thảng Đổ suyt nhẹ :

— Nó về, nó đã về theo đúng dự tính của ta.

Thảng Nhớ nói nhỏ :

— Dự tính đúng, chuẩn bị xong. Kế hoạch coi như qua được một chặng lớn.

Con Kim thu hình, hai tay khoanh trước ngực :

— Lạy trời cho chúng con con Bò Nồng trắng này.

Thằng Nhở quay sang con Kim :

— Mày ngồi đó mà lạy. Trời chỉ giúp những đứa nào tự giúp mình thôi.

Thằng Đò búng nhẹ tay ra hiệu cho hai đứa bạn bước xuống đầm nước. Thằng Đò đi giữa, Nhở cánh phải, Kim cánh trái cả ba núp sau bè dầy nhẹ từ từ ra xa.

Càng ra xa nước càng sâu hơn. Thoạt đầu nước ngập ngang lưng, rồi tới ngực. Chỗ sâu nhất nước tới cổ thằng Đò và thằng Nhở con Kim phải kiểng chân lên để nước khỏi trào lên mặt.

Những cơn gió mát lạnh chạy ào ào trên mặt nước. Thình thoảng một con sóng lớn đánh vượt qua bè, nhận ngụp ba đứa chìm xuống nước. Vừa trồi lên mặt nước thằng Đò nói ngay :

— Gắng giữ chặt bè, tiến đều dến đừng đứng lại đất lún rút chân không nổi phí sức vô ích.

Con Kim vọt lại mái tóc búp bê ướt sũng nước :

— Anh Đò ơi ! Nước vào tai em rồi. Em thấy lưng bùng có sao không anh ?

— Không sao cả. Gắng ngửa mũi lên cao, đừng để nước vào ngộp thở. Nước vào tai là chuyện thường Tao cũng bị nước vào tai rồi đây có sao đâu !

Ba đứa đã dầy bè ra tới giữa đầm nước. Một chiếc bè xanh diềm những bông hoa tím lênh dênh trên mặt nước tiến về phía con Bò Nồng.

Cách bè chừng vài trăm thước, con Bò Nồng trắng bơi thanh thản một mình một cõi. Thình thoảng nó chụp mỏ xuống nước bắt cá. Bắt được mỗi nó vươn cái cổ dài, ngoếch cái mỏ dài bằng cả một cánh tay lên trời ngoếch ngang như một mảnh tướng. Kim vọt miệng khe :

— Trời ơi ! Con Bò Nồng mỏ hồng các anh ơi !

Thằng Đò, thằng Nhở không nói gì cả nhắm hướng con Bò Nồng dầy bè tới gần. Con cá mỗi dịp lách tách trên những ngọn bèo xanh hấp dẫn lạ lùng. Thấy động, con Bò Nồng ngoếch mỏ về phía con cá, xăm xăm tiến tới.

Ba đứa yên lặng núp kín dưới bè. Chờ đợi.

Con Bò Nồng to lớn, dường bề bơi về phía bè để chộp con cá. Nó rẽ đám bèo bơi vào. Yên lặng, yên lặng hoàn toàn. Đúng lúc con Bò Nồng chộp con cá thì thằng Đò nhẹ nhàng vòng tay quơ mạnh túm lấy một chân con Bò Nồng. Nắm chặt.

— Nắm chặt ! Rút nó xuống.

Con Kim, thằng Nhở cùng vùng động một lượt, hét vang dậy cả vùng đầm.

Một chân khác con Bò Nồng tống mạnh vào vai thằng Đò. Không sao nhất định lần này nó không bỏ lỡ cơ

chinh phục KHÔNG GIAN

● HOÀNG ĐĂNG CẤP trình bày

PHẦN 2

HỎA TIỄN, VỆ TINH, PHI THUYỀN KHÔNG GIAN

(tiếp theo)

Các vệ tinh chụp ảnh gửi về địa cầu như thế nào ?

Người ta dùng phương pháp tỉ vi để gửi ảnh chụp ở không gian về địa cầu. Nhưng phim được một chùm điện tử chiếu qua theo một hệ thống « đường », những phần đen và trắng của phim biến thành những xúc động điện và được máy phát vô tuyến điện gửi về. Những máy này có thể điều khiển từ địa cầu và người ta chỉ cho chạy khi vệ tinh chạy đủ gần để có thể nhận được. Ở địa cầu chỉ có việc làm ngược lại là đổi những xúc động điện chia ra thành những điểm độ sáng khác nhau và hợp những « đường » lại với nhau để cho in lên phim. Ở địa cầu, người ta dùng những máy rất nhạy để kiểm soát cách chuyển hình và tự động sửa ngay nếu có gì sai.

Vệ tinh khí tượng làm gì ?

Vệ tinh khí tượng khi đi chuyển theo quỹ đạo của mình đã quan sát khí hậu chung quanh địa cầu. Một trong những vệ tinh đầu tiên thuộc

loại này là Tiros I. Vào năm 1960, chỉ trong 8 tháng, vệ tinh này đã lấy được 22 000 tấm ảnh nhờ vô tuyến truyền hình và ta gửi về địa cầu. Nhưng vệ tinh Tiros khác hiện nay vẫn đi chuyển theo quỹ đạo của mình trên địa cầu để thu thập tài liệu, chẳng hạn như Tiros III đã chụp hình được một trận cuồng phong. Nhờ những ảnh này, các trung tâm khí tượng ở địa cầu đã tính được đúng con đường đi của trận cuồng phong không lỗi.

Những vệ tinh này đã liên tục gửi về địa cầu những hình ảnh và những phúc trình về thời tiết.

Vệ tinh hàng hải làm thế nào để giúp đỡ các nhà du hành ?

Khi một vệ tinh hàng hải được đặt vào quỹ đạo, thuyền trưởng một chiếc tàu hay phi công một chiếc phi cơ có thể xác định được vị trí đáng của chiếc tàu hoặc phi cơ của mình, theo những ký hiệu radio nhận được từ vệ tinh. Khi sương mù bao

hội. Nó vòng một tay kia nắm chặt lấy chân còn lại của con Bồ Nông, chỉ xuống.

Con Bồ Nông đập cánh xối xả trên mặt nước. Theo đúng kế hoạch thằng Nhữ dồn hết sức nhào lên ôm chặt mỏ con Bồ Nông chìm xuống. Con Kim nhào lên ôm hai cánh rồi thoát một cái nó dưới người lên cười trên lưng.

Con Bồ Nông bị nhận chìm xuống nước không sao thoát ra được.

Thằng Đò ra lệnh :

— Cứ giữ chặt. Nó khỏe lắm. Đừng để nó trồi lên là mệt với nó. Không thể bỏ lỡ cơ hội một lần nữa.

Mười phút sau, không còn thấy con Bồ Nông cựa quậy nữa. Con Kim la lên :

— Lạ quá, không thấy nó cử động nữa. Chắc nó chết rồi ?

Rồi con Kim nhào xuống nước khỏi lưng con Bồ Nông. Thằng Đò, thằng Nhữ từ từ nâng con Bồ Nông lên khỏi mặt nước.

Cả ba đứa yên lặng, mặt buồn rười rượi :

— Nó chết rồi.

Con Kim ôm mặt khóc nức nở giữa đầm nước mênh mông.

+

Ba đứa ì ạch kéo được con Bồ Nông lên bờ cỏ. Một quá năm sống soài trên mô đất. Không đứa nào nói một lời nào cả.

Mặt trời vừa lên đúng đỉnh đầu, gió lồng lộng thổi khô lòng con Bồ Nông, nhưng con Bồ Nông vẫn nằm bất động. Ba đứa nằm yên ngửa mặt lên trời.

Lũ bạn trong làng được thằng con lão lái đồ báo tin ùn ùn kéo ra chứng kiến thành tích của ba vị anh hùng đã hạ được chúa tể của vùng đầm làng Tú.

Bỗng một đứa kêu lên :

— Máu, máu chảy. Anh Đò bị thương trên vai.

Con Kim cuống cuống lo chạy kiếm đồ băng bó. Thằng Đò gọi đặt lại :

— Kim ! Đừng có lo, không sao cả.

Rồi Đò quay về phía lũ bạn, trước những con mắt đang thán phục nó :

— Con Bồ Nông chết. Thật đáng buồn. Kết quả ngoài ý muốn của chúng tao lúc ban đầu. Nhưng chúng tao đã làm được điều mà toàn thể chúng tao mong muốn — đó là hạ được chúa tể của đầm này. Tuy bị xây xát chút đỉnh nhưng không sao. Trận chiến nào mà chả có tiêu hao cho cả người bại lẫn kẻ thắng phải không các bồ ?

Mọi người cười vang. Con Kim ngồi hong tóc cạnh con Bồ Nông mỉm cười sung sướng.

NGUYỄN NGUYỄN

phủ cả đất và biển, và bảo vệ đã cắt đứt sự liên lạc với các trung tâm địa cầu, các vệ tinh trường và phi công sẽ theo các ký hiệu phát xuất từ những vệ tinh này để trở về bến và phi trường an toàn.

Một vệ tinh hàng hải được đặt vào quỹ đạo từ năm 1980 là vệ tinh Transit I B.

Vệ tinh thông tin chuyển vận như thế nào?

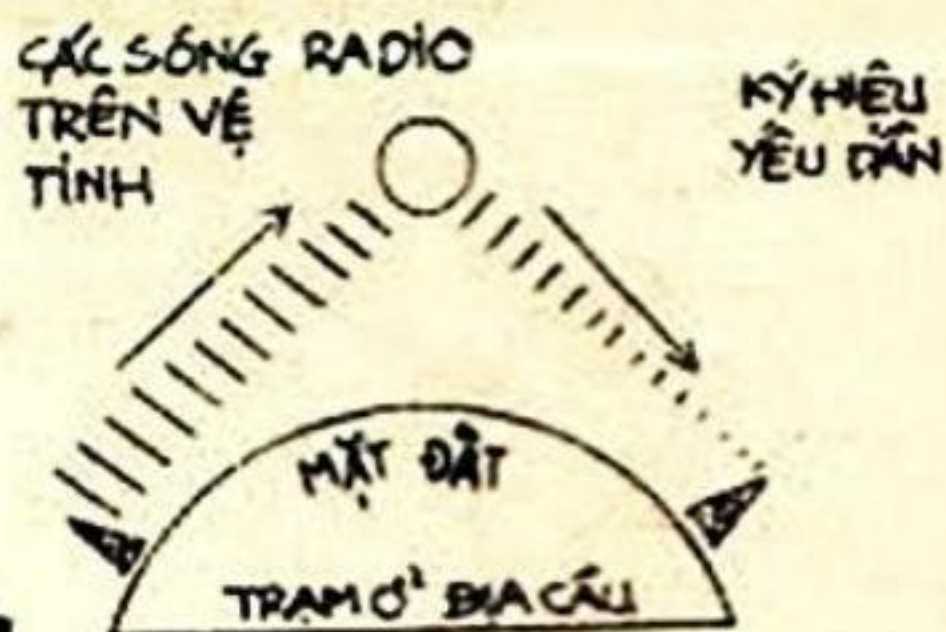
Vệ tinh thông tin chuyển vận bằng nhiều cách khác nhau:

1) Những sóng ra-di-ô phát xuất từ một trạm trên địa cầu có thể đến và phản chiếu trên một vệ tinh lớn như vệ tinh Echo, và từ đó đi chuyển đến một trạm khác trên địa cầu có gắn một máy thu tốt. Trong không gian, các sóng đi chuyển theo đường thẳng, các vệ tinh phải ở trên đường thẳng đứng kẻ từ trạm ở địa cầu để sự phản chiếu có thể thực hiện được.

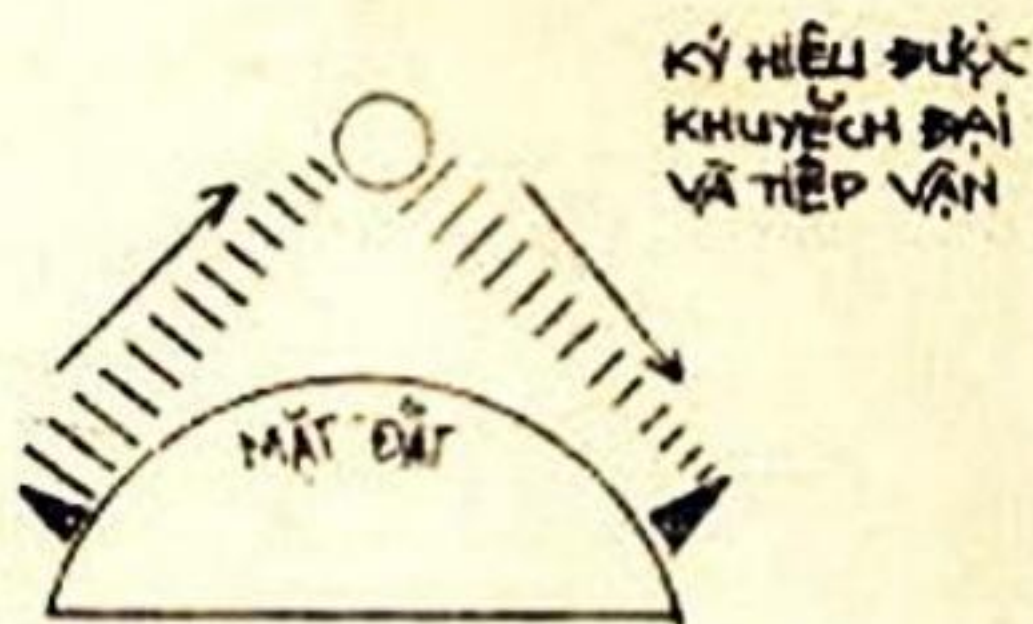
2) Các sóng ra-di-ô được thu nhận và khuếch đại bởi một vệ tinh có mang một máy thu và một máy phát rồi được tiếp vận đến một trạm ở địa cầu. Loại vệ tinh này phải mang một bộ máy điện tử và một trạm máy phát điện để tiếp vận các sóng ra-di-ô. Các vệ tinh Early Bird, Syncom và Telstar chuyển vận như trên.

3) Một vệ tinh cũng có thể mang những dụng cụ ghi nhận để tiếp thu tất cả những tin tức được truyền đạt từ một phần địa cầu, rồi cùng vệ tinh đó sẽ truyền đạt về phần địa cầu còn lại, theo sự đòi hỏi của một ký hiệu gọi từ mặt đất hay bởi các phi hành gia đang bay với phi thuyền không gian.

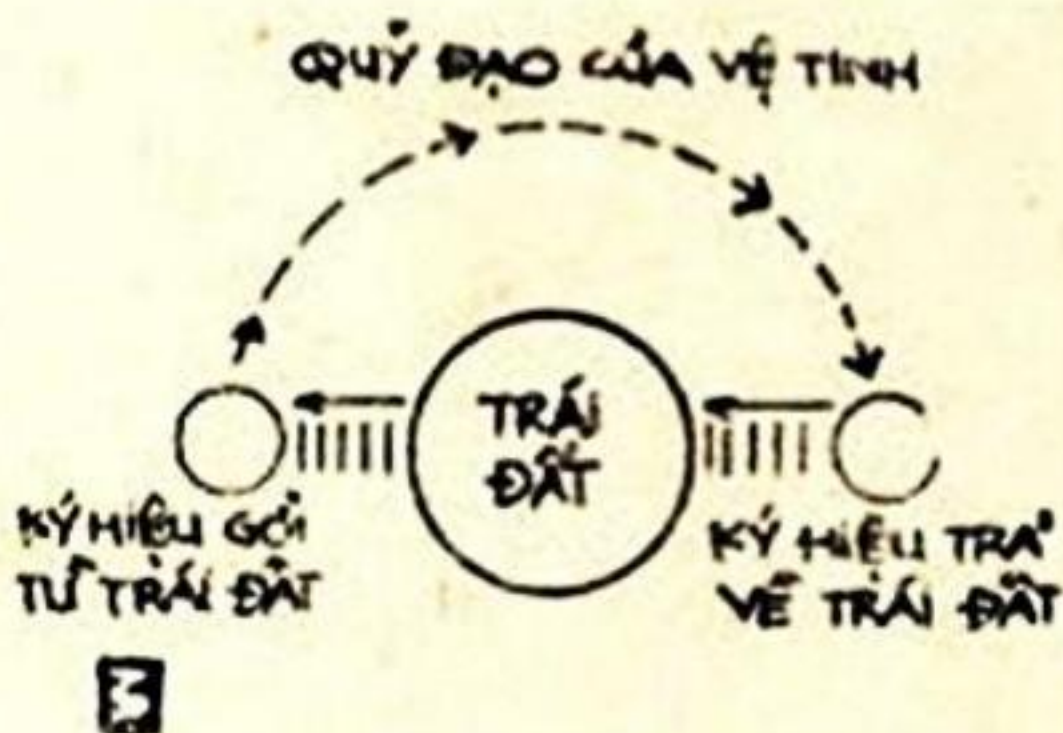
4) Ba vệ tinh đặt vào quỹ đạo ở độ cao thích ứng có thể chuyển một cách

1

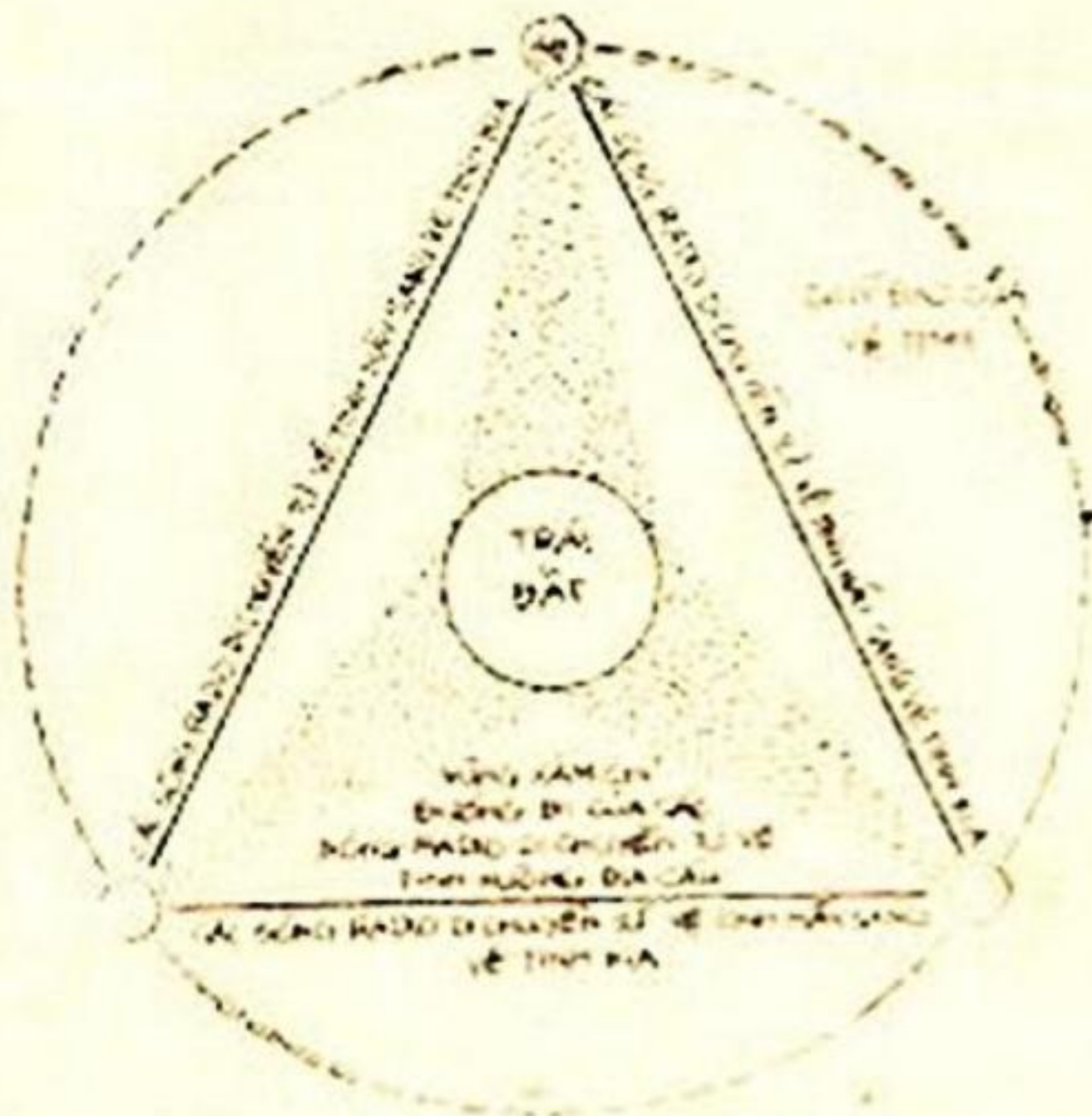

2

3

mau lẹ những sóng ra-di-ô trên khắp địa cầu. Những sóng ra-di-ô phát xuất từ địa cầu tiến đến một trong các vệ tinh này; rồi từ đó được tiếp vận đến vệ tinh thứ hai, từ vệ tinh thứ hai, các sóng ra-di-ô được tiếp vận đến vệ tinh thứ ba. Những sóng ra-di-ô cũng có thể được chuyển bởi mỗi vệ tinh xuống ngay phần địa cầu ở ngay phía dưới nó.

Vệ tinh nhân tạo đầu tiên được đặt vào quỹ đạo là vệ tinh nào ?

Cả thế giới đã hoan hỉ khi Liên Xô tuyên bố vệ tinh Spoutnik I đã được đặt vào quỹ đạo trong không gian. Đó là ngày 4-10-1957. Spoutnik là vệ tinh nhân tạo đầu tiên của loài người. Spoutnik là tiếng Liên Xô nghĩa là vệ tinh hay bạn đường của địa cầu. Spoutnik I mang những dụng cụ khoa học có trách nhiệm đo nhiệt độ, áp suất không khí, đồng thời tiết lộ vũ

Các sóng ra-di-ô có thể mang những thông điệp âm thanh (điện thoại), những ký hiệu vô tuyến truyền hình hay những tin tức điện báo. Với ba vệ tinh đặt thật cao, người ta có thể gửi những chương trình vô tuyến truyền hình đi khắp thế giới và toàn thế nhân loại có thể thấy và nghe một chương trình ti vi cùng một lúc.

Vệ tinh bong bóng di chuyển trong không gian như thế nào ?

Một vệ tinh bong bóng, như một trong các vệ tinh Echo, được xếp trong mũi một hỏa tiễn để phóng vào không gian. Bên trong quả bóng được xếp lại, người ta để một chất hóa học đặc biệt. Khi vào được không gian, hỏa tiễn đẩy bong bóng ra, và đặt bong bóng vào quỹ đạo quanh địa cầu. Chất hóa học trong bong bóng biến thành hơi, hơi này nở ra và làm bong bóng căng phồng đến độ thích ứng. Bong bóng lúc bấy giờ giống như các vệ tinh nhân tạo khác trong không gian.

trụ tuyến và các vấn đề, rồi chuyển về địa cầu các tài liệu thu thập được. Spoutnik ở trên quỹ đạo được bốn tháng. Từ một điểm trên quỹ đạo, Spoutnik phóng vào khí quyển địa cầu. Do đó, vận tốc Spoutnik chậm dần, cho đến lúc bị trọng lực hút vào quả đất, Spoutnik I bị sức nóng tạo ra bởi sự cọ sát thiêu hủy.

Spoutnik I dù đã bị cháy tiêu nhưng đã chứng tỏ cho biết Con Người có thể vào được không gian.

Vệ tinh đầu tiên của Mỹ là vệ tinh nào ?

Vệ tinh nhân tạo đầu tiên của Mỹ là vệ tinh Explorer I, phóng ở bờ biển Florida ngày 31-1-1958. Chỉ trong 7 phút, vệ tinh này đã vào được không gian. Máy tính Geiger đã khám phá một vòng đai bức xạ bao phủ địa cầu (vòng đai này về sau được gọi là vòng đai Van Allen). Hiện nay, Explorer I còn chạy trong quỹ đạo của nó.

Nắp của một phi thuyền không gian là gì ?

Nắp (capsule) của một phi thuyền không gian là nơi ở, là phòng thí nghiệm không gian của một phi hành gia. Các phi hành gia đã làm việc, ăn, ngủ, sống ở nơi đó cho đến lúc trở về địa cầu. Có cả những dụng cụ nghiên cứu, cây cối và thú vật ở bên trong nắp của phi thuyền không gian.

Có thể có một phần phụ chứa các dụng cụ khác nhau như các bình điện và các tiền hỏa tiễn gắn dính vào nắp của phi thuyền không gian.

Các phi hành gia điều khiển phi thuyền không gian như thế nào?

Khi phi thuyền đã vào quỹ đạo, các phi hành gia không cần phải điều khiển gì cả; họ không sợ bị động (như tài xế dưới đất) vì không gian bao la quá và có rất ít «lưu thông» đến nỗi chẳng cần phải trông chừng, chú ý gì cả. Nhưng phi hành gia phải điều khiển phi thuyền một cách chính xác khi đến lúc phi thuyền đáp xuống nước hoặc đáp xuống đất.

Các phi thuyền không gian được trang bị bởi những dụng cụ gọi

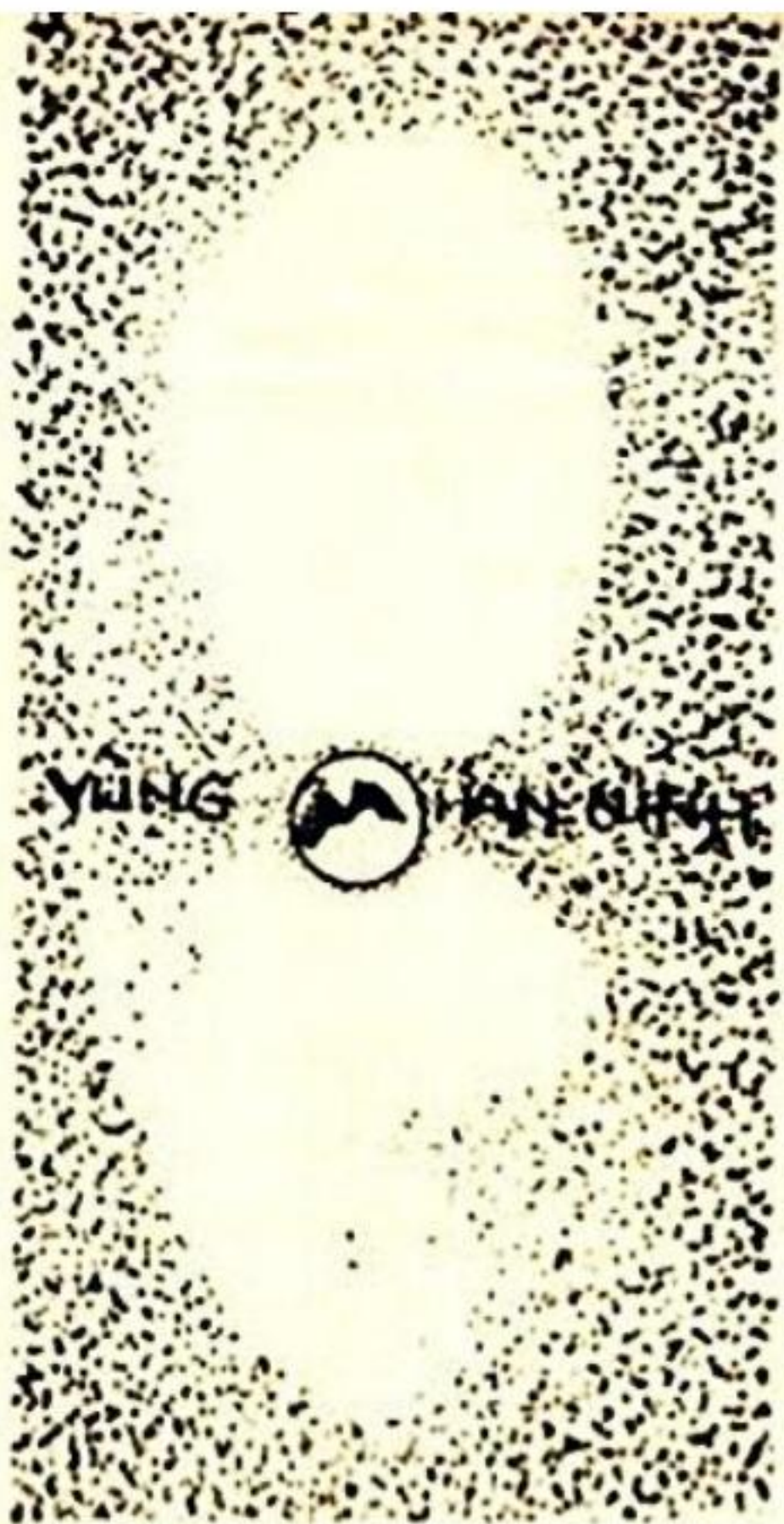
là động cơ phản lực kiểm soát vị trí (những động cơ này tự động nhưng cũng có thể được điều khiển bởi phi hành gia). Những động cơ này phóng ra những tia khí. Khi thoát ra ngoài, khi điều chỉnh hướng của phi thuyền không gian. Vài tia khí làm phi thuyền chuyển động lắc - lư quay bên trái hoặc quay bên phải. Những tia khác có tác dụng nâng lên cao và hạ thấp mũi hỏa tiễn. Có những tia làm phi thuyền lặn từ phía này sang phía khác. Phi thuyền cũng có thể được điều khiển theo bất cứ hướng nào bởi các hỏa tiễn áp lực (fusée de poussée). Những hỏa tiễn hồi tố (rétro-fusée) cũng giúp phi hành gia điều khiển, làm chậm phi thuyền. Như thế, nhờ những động cơ phản lực kiểm soát vị trí, những hỏa tiễn hồi tố, những hỏa tiễn áp lực, các phi hành gia có thể điều động chính xác trong các cuộc hội ngộ không gian đáp phi thuyền xuống đất hoặc xuống biển.

« Bay bởi dây » là gì ?

Tất cả các phi thuyền không gian đều có một hệ thống điều khiển tự động. Phi hành gia có thể nằm dài trên giường ngủ và du hành trong không gian mà chẳng phải làm gì cả. Nhưng nếu phi hành gia muốn, hoặc phải điều khiển phi thuyền, phi hành gia có thể « bay bởi dây » (voler - par - fils) nghĩa là phi hành gia có thể dùng một đòn điều khiển để ra lệnh cho hệ thống tự động.

Cuộc hội ngộ trong không gian là gì ?

Nói phi thuyền hội ngộ trong không gian tức là nói hai phi thuyền đó gặp nhau trong không gian, gặp nhau và kết hợp với nhau. Một phần của phi thuyền này trượt trong một

Hình cắt ngang vòng đai Allen. Các phi thuyền không gian có chỗ người phải đi xuyên qua vùng an ninh.

nơi đặt biệt của phi thuyền kia. Chúng có thể kết hợp mũi với mũi của nhau.

Các phi công đã biết cách gặp nhau và bay chung để trao đổi phi thuyền cho nhau. Các phi hành sẽ phải học cách gặp nhau và cách kết hợp với nhau trong không gian. Phi hành đoàn có thể di chuyển từ phi thuyền này sang phi thuyền kia hoặc vào một trạm không gian. Các cuộc hội ngộ và kết hợp là những cuộc thử nghiệm quan trọng trong tất cả các chương trình liên quan đến những mục du hành lâu dài trong không gian.

Đính chính. — Trong bài *Chinh phục không gian* trong TH số 156 có những lỗi sau đây, xin các bạn, các em sửa dùm, thành thật cáo lỗi :

1) Trang 5 : Bên phải từ trên đếm xuống :

Dòng 26 : thay vì : *chúng thử dễ dàng*, xin đọc : *chúng ta thử dễ dàng*.

2) Trang 8 : Bên trái từ trên đếm xuống :

Dòng 10 : thay vì : *có một năm ánh sáng chọi lại*, xin đọc : *có một màn ánh sáng chọi lại*.

Dòng 19 và 22 : *Tiếng vàng*, xin sửa lại là *này*.

Đề còn ở trên quỹ đạo, một phi thuyền không gian phải bay theo một vận tốc thích ứng để thăng bằng được sức tác dụng của trọng lực. Muốn làm phi thuyền ra khỏi quỹ đạo để trở về địa cầu phải làm phi thuyền chậm lại và phá tan sự thăng bằng đó.

Ngờ dè ta dùng một hỏa tiễn, gọi là hỏa tiễn hồi tố, để làm giảm vận tốc phi thuyền. Hỏa tiễn hồi tố này tự động đốt hay nhờ phi hành gia đốt tác dụng như một cái phanh. Phi thuyền giảm tức khắc vận tốc và trọng lực hút về phía địa cầu.

Tại sao nóng quá ?

Phi thuyền không gian bỏ không gian sau lưng trở về địa cầu xuyên qua lớp khí quyển dày. Phi thuyền mở mở con đường xuyên qua không khí. Phi thuyền càng gần địa cầu thì không khí này càng dày. Không khí này chạm vào mũi và thân phi thuyền, tạo thành một sự cọ sát kinh khủng làm phát sinh ra nhiệt. Phi thuyền vì thế càng lúc càng nóng : phi thuyền trở nên đỏ rực. Nhưng ở phía trong phi hành gia được bảo vệ an ninh hoàn toàn vì mũi phi thuyền được bao phủ bởi một lớp che đặc biệt.

Sự cọ sát đồng thời làm chậm con tàu không gian. Cuối cùng tới đúng lúc và đúng độ cao định trước, một cái dù nhỏ, gọi là « Neo » mở ra ở phía trên nắp. Một lát sau, một cái dù lớn cũng mở ra. Hai cái dù đỡ phi thuyền và phi thuyền đáp nhẹ nhàng xuống đất, hay xuống biển tùy theo trường hợp.

KHÚC THOẠI HUYỀN DA VÀNG

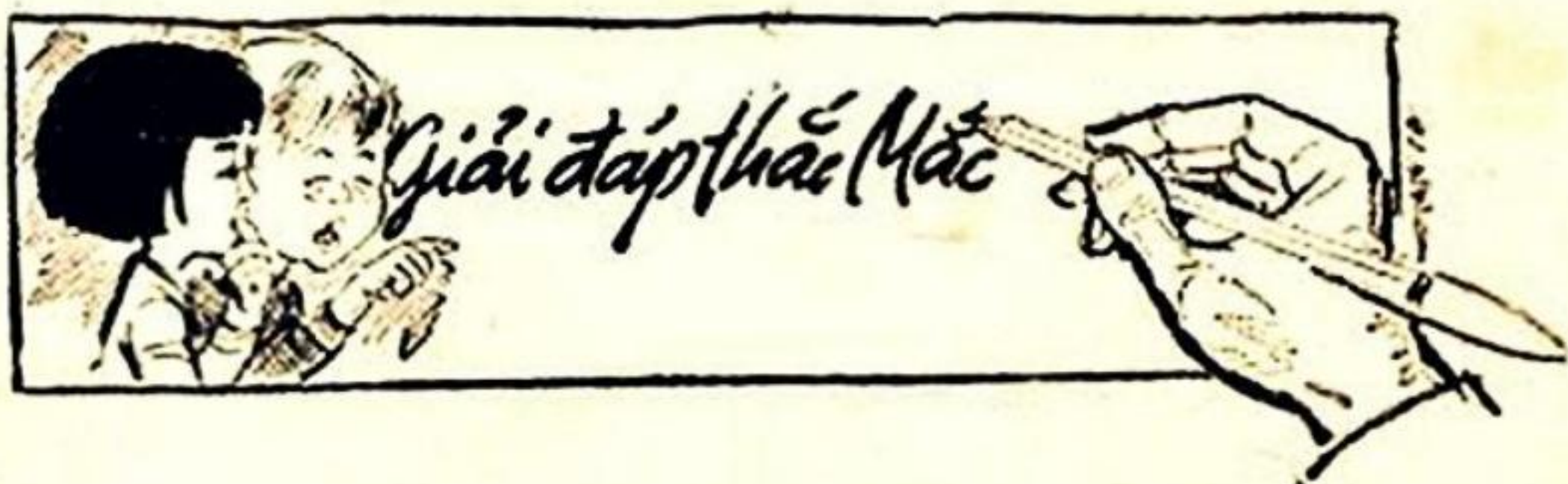
Hãy lắng thật lâu nghe từng hát
 thanh bình
 Và trên trời xin thắp cánh về nhanh
 Ơi thật tuyệt vời nổi bằng hoàng
 xuất hiện
 Trên từng nụ cười từng sóng mắt
 người dân
 Hãy thật lắng yên nghe đàn bé ca
 vang
 Năm tay quay nhanh giữa tối
 trắng vàng
 Hơn hăm lăm năm bây giờ mới thấy
 Chị Hằng cười hiền và gió thổi miền
 man
 Hãy lắng thật yên nhìn khung cảnh
 gia đình
 Của người thiếu phụ son sắc buổi
 chiến chinh
 Người cha thả khói bằng hoàng kê
 chuyện

Trận chiến bao giờ cũng lắm kẻ hy
 sinh
 Bà mẹ cúi đầu lau giọt lệ ử ử
 Thương dân thiếu nhược đau khổ
 trăm bề
 Đàn bé say sưa nghe cha kể chuyện
 Và thật đại khờ bé nói vui ghê
 Hãy dừng thật lâu nghe tiếng gao
 sóng
 Bên ngọn đèn mù mắt bà cụ nhấp
 nhem
 Đưa cháu ngồi bên ế a tập đọc
 Gió thổi rì rào không tiếng động
 trong đêm
 Hãy dừng thật lâu mà ngắm chung
 quanh
 Cây trái tươi say uyên chuyển xây
 thành
 Đồng lúa vàng hơn hương thơm
 tỏa rộng
 Cho chim bay nhanh cánh rú trong
 lành
 Đây quê hương tới sau bao năm
 điêu linh
 Bây giờ mới thấy tận mắt thanh
 bình
 Ơi tuyệt vời ghen ngào nào đáng
 mất
 Việt Nam da vàng ơi! đã thấy
 bình minh

VỊ THA

(Nhóm Tỉnh Bến)

(Tặng Trang Vy và Mai Tráng)

HOANG ĐANG CẤP phạ trách

— Em NGUYỄN VĂN HUY (Biên Hòa).— Theo ý kiến riêng của anh, không có vấn đề kỵ tuổi. Đó chỉ là một sự mê tín mà thôi. Anh xin nêu bằng chứng : người ta thường nói tuổi Tý kỵ tuổi Mão (mèo và chuột kỵ nhau là lẽ dĩ nhiên rồi !). Nhưng đó là điều hết sức sai lầm, vì trong các sách Tàu đều vẽ tuổi Mão hình con Thỏ, như thế Mão là Thỏ, chứ không phải là Mèo (Miêu mới có nghĩa là Mèo). Vậy chuột với thỏ đâu có kỵ nhau. Còn tại sao người ta bày đặt ra tuổi này kỵ tuổi kia làm chi vậy ? Đó là vì xưa kia bên Tàu dưới chế độ quân chủ phong kiến độc tài, một vì vua muốn lấy cô gái nào cũng được (Thiên tử là con trời mà !), ông ta tha hồ... Đề chặn đứng bớt phần nào hành động của vua, các vị quan mới bày đặt ra vấn đề tuổi kỵ nhau để chặn đứng bớt lòng tham của nhà vua, chẳng hạn như nhà vua muốn lấy một cô gái nào đó, các quan sẽ nói tuổi nhà vua với tuổi cô gái kỵ chết đề cho nhà vua sợ chết, không dám lấy.

Hiện nay, nhiều người vẫn còn tin tưởng điều mê tín trên, đem tiền dâng cho thầy bói một cách hết sức vô ích và phản khoa học.

— EM... (Huế) cảm ơn em... Bắt đầu từ số này anh đã góp một trên T.H. đều rồi, anh không bỏ T.H. đâu. Em là KN. phải không ? Mến.

— Cháu HOÀNG TRỊNH TÙNG (Đà Nẵng).

1) Chú không biết áo các phi hành gia thuộc về chất gì, chú chưa có tài liệu về điều này.

2) Theo đà văn minh hiện giờ, con người có thể đến được những nơi xa xôi hơn mặt trăng trong không gian thăm thẳm mịt mù. Sự thành công của trạm không gian Salyut mới đây của Liên Xô cho phép mình tin tưởng như thế. Cháu theo dõi loạt bài tìm hiểu chinh phục không gian chú đang soạn sẽ rõ.

3) Muốn ghi tên vào GĐTH, cháu viết thư cho thư ký tòa soạn, để rõ tên, tuổi, học trường nào, lớp nào, nếu có ảnh càng tốt để dán vào an-bum, lưu niệm Tuổi Hoa.

4) Cháu là con gái. Đúng không ?

— Em HUYỀN NHÃ TRANG (Nha Trang).— Anh đang bắt đầu viết lại đây... sau một thời gian tạm nghỉ. Cho anh biết tại sao em nói điều đó đi ? Anh Vi Vi phải luôn luôn vẽ hình bìa mới thì báo mới đẹp và lộng lẫy chứ em !

— Em HOÀNG VĂN TIẾN (Saigon).— Người ta chế tạo DIÊM QUỆT theo phương pháp sau đây :

Trước tiên em cắt các mảnh gỗ theo hình thức các diêm quẹt em thường thấy. Rồi em trộn nửa muỗng cà phê clorat kali với một phần tư muỗng cà phê trisulfat antimon, và cho thêm vào hỗn hợp một chút keo. Em nhúng một đầu các cây gỗ diêm quẹt vào sáp lỏng rồi nhúng đầu đó vào hỗn hợp em vừa tạo thành ở trên. Xong xuôi, em phơi khô các diêm quẹt trong một đêm.

Còn mặt bên hộp quẹt để diêm quẹt cạo vào cho cháy, người ta chế tạo như sau :

Trộn một muỗng cà phê cát mịn, với một muỗng cà phê phốt pho và một muỗng cà-phê keo. Đem trải hỗn hợp này trên hai mặt bên của hộp quẹt và để cho khô.

— Em NGUYỄN HOÀNG DIÊM (Ba Ngòi).— Muốn báo cũ, em liên lạc trực tiếp bằng thư với thầy quản lý, em hỏi thề lệ, và những số báo cũ nào còn, anh không biết điều này vì đó là công việc ban quản lý và trị sự.

— THẦY NGUYỄN NGỌC SƠN (G.H.C.V. Đà Lạt).— Cảm ơn Thầy đã theo dõi THLR thật kỹ. Về thắc mắc của Thầy (nhờ thầy Quản Lý cho biết), chắc Thầy cũng đã rõ rồi, vấn đề đó thuộc về xã hội này và càng ngày càng rõ theo thời gian. Rồi đây, thời gian sẽ cho chúng ta rõ tất cả những sự thật mà hiện giờ nhiều người còn trong vòng u minh không thấy được.

Kính chào Thầy một lần nữa, xin cảm ơn Thầy thật nhiều.

— Em VĂN (Vĩnh Long).— 1) Lưỡi không xương nhiều đường lắt léo là một tục ngữ Việt Nam. Nghĩa đen : vì lưỡi mềm, không có xương nên muốn uốn thế nào cũng được. Nghĩa bóng : câu tục ngữ này dùng để chỉ trích những người không giữ đúng lời, ăn nói trước sau

bất nhất, nay nói này, mai nói khác. Thời đại này đầy rẫy những người « Lười không xương nhiều đường lắt léo ».

2) Tứ vật chí linh là bốn con vật thật linh thiêng (long, ly, quy, phụng). Người ta cũng gọi tắt là tứ linh.

— Em **LÊ VĂN SỬU** (Ba Xuyên).— Aspirine là danh hiệu thương mại của acit acétylsalicyclique, được nhà hóa học Pháp Charles Frédéric Gerhart (1816 — 1856) khám phá vào năm 1853, chất này được dùng vào việc trị liệu vào năm 1899 nhờ công trình của nhà hóa học Đức Adolf von Bayer (1835 — 1917).

Dù là một loại thuốc thông thường, Aspirine được kể là một trong những khám phá khoa học quan trọng nhất của loài người. Em biết tại sao không ? Vì đó là loại thuốc đầu tiên được chế tạo bằng cách tổng hợp của con người (từ trước, người ta chỉ dùng những loại thuốc lấy ra ở cây cỏ, kim loại và thú vật).

2) Muốn thành công bất cứ một điều gì cần phải làm việc nhẫn nại đồ mồ hôi, nhiều khi cả nước mắt nữa, em à ! Gương kiền nhẫn nhiều lắm ! Em tìm đọc các tiểu sử danh nhân và các sách học làm Người : Chúc em vượt mọi trở ngại, thành công ! Mến.

— Em **HUYNH THỊ MẾN** (Phù Lâm Chợ Lớn).— Những câu hỏi về không gian của em đều có trong Chính phục không gian đang dang trên TH. Em đón xem sẽ rõ. Kỳ lục con người ở lâu trong không gian nhưt hiện nay do Nga nắm giữ.

HOANG ĐANG CẤP

CHIA BUỒN

Chúng tôi vừa được tin :

Anh VŨ VĨNH LƯU

tử trận tại chiến trường Miền Trung

Thành thật phân ưu công hai bác, bạn Minh Anh và tang quyến.
Nguyện cầu hương hồn Anh sớm về cõi Vĩnh Phúc.

**LÊ CHÁNH NIỆM
NGUYỄN TRI CHÍNH
và các bạn**

Những vấn đề của T.H.

Bạn đọc mến,

Với số báo này, ban biên tập Tuổi Hoa, định thêm một mục mới gọi là "Những vấn đề của Tuổi Hoa". Mục này nhằm mục đích gây cho bạn đọc dịp nói lên ý nghĩ và cảm tưởng của mình trên những biến cố liên hệ đến đời sống quốc gia, dân tộc, gia đình, học đường...vv, mà không cần phải viết thành bài dài. Có nhiều bạn có sẵn những ý nghĩ, những cảm tưởng rất xây dựng, nhưng vì không quen viết dài, nên ngần ngại viết lên mặt báo. Với mục "Những vấn đề của Tuổi Hoa", tất cả những ai có một chút quan sát, một chút suy nghĩ, một chút thiện chí, một chút tình người, tình dân tộc, sẽ có thể cộng tác với Tuổi Hoa trong tinh thần xây dựng cho Tuổi Trẻ một nếp sống thực Việt Nam. Các em Tuổi Hoa dù ở tuổi nào với một tâm hồn ngây thơ, vô vị kỷ, đầy tình người sẽ tự do diễn tả ý nghĩ và cảm tưởng của mình một cách chân thành để trao đổi và đối thoại với bạn đồng lứa. Đây cũng là một cách giúp các em biết quan sát, nghe ngóng, suy nghĩ và phản ứng một cách lành mạnh trước mọi biến cố của đời sống quốc gia, dân tộc, gia đình, học đường.

Thường thường, trong mỗi kỳ báo, chúng tôi dành chừng 3, 4 trang cho mục này. Bạn đọc muốn viết ý nghĩ và cảm tưởng của mình trên bất cứ biến cố nào liên quan đến tuổi trẻ của các em. Không có đề tài nào nhất định. Thành thật, chúng tôi sẽ cho một đề tài để giúp các em quan sát, suy nghĩ. Vì thế ngay sau khi các bạn đọc mục này, các bạn hãy bắt đầu gửi ý nghĩ và cảm tưởng của mình về Tòa Soạn trên bất cứ biến cố nào. Các bạn viết trong một trang giấy vở học trò cũng đủ.

Đáng tiếc, đề chuẩn bị một vài số trong tương lai, chúng tôi nêu ra đề tài sau đây để các bạn quan sát và suy nghĩ trong kỳ nghỉ hè này : nghỉ hè 71. Ý nghĩ của các em học sinh VN trong thời chiến này, về nghỉ hè của các em năm nay. Những nỗi vui buồn của các em trong kỳ nghỉ hè này. Ước vọng của các em kỳ nghỉ hè năm tới.

Trong trường hợp, các bạn thấy có những ý nghĩ, cảm tưởng dồi dào cần phải viết dài, thì các bạn cứ viết bài dài, Tòa Soạn sẽ chọn đăng như bài dài. Như thế, tất cả những bạn muốn viết dài, viết ngắn gì cũng có thể cộng tác với Tuổi Hoa được. Mong bạn đọc nhiệt liệt hưởng ứng, để xây dựng cho Tuổi Trẻ V.N. một đời sống thật Việt Nam, thật gần dân tộc.

CHÂN BIỆT

ĐÀN THÚ TRƯỚC CỒN DỄ DÀNG
VỚI KẼ LẠ... SÁU CHÚNG
CŨNG BẠO DÂN DÂN VÌ
NƠI ĐÂY CHƯA CÓ NGƯỜI
REO RẮC SỰ TÀN SÁT...

CHAU
MUỐN ĐƯỢC
BẮM "TIC-TIC"
QUA CỎ A!

A! CẢNH ĐẸP QUÁ...
HÌNH PHẢI LÀ TRÚ
DANH!

KHI NÀO CỎ BẢO THÌ
CHAU ẮN CẢI NÚT
NÀY NHÉ!...

KHÔNG BIẾT VU
MUKASA CÓ ĐƯỢC
CƠ HÌNH KHÔNG?

VÀ CHIỀU XƯNG

KEN VÀ TÔI
ĐỀU BIẾT
VẬY!

BÉ MAI CÓN CHẮC MỆT DỪ! TÔI CŨNG
VẬY. THẬT TUYỆT! ĐÂY LÀ LÀN BẦU
TIỀN TÔI NGỦ GIỮA
RỪNG!

CÁC ANH BIẾT CHẮC
LÀ TÔI KHÔNG HỀ
NGHĨ NHƯ VẬY!

CHỈ NHỮNG KẺ ĐỂ HÈN MỚI BỊ KÍCH THÍCH?
KHÔNG ĐỜI NÀO TÔI TẬP THEO BỌN LOẠN
THÂN KINH ĐÓ!

CHÚNG MÌNH CHƠI
MỘT VÀI CÁN
BÀI...

TRƯỚC KHI ĐI NGỦ. NHƯNG LẦN
NÀY KHÔNG ĐƯỢC DẶT ĐỒNG
TIỀN VÀO
THẤY LUNG
ĐÓNG HE
BỐ?

A! ANH TÍNH QUÁI THẬT! ANH
ĐỂ CHO LÀM VẬY ĐỂ KHỎI TRÁI
Ý THĂNG NHỎ!

THỜI GIỜ TRỜI QUÁ. BÔNG...

ÔNG CHỦ,
CÓ THỦ VẬT Ở
GẦN ĐÂY... CÓ
THẺ LÀ SƯ
TỬ?

76

CẢM PHIÊN
NGHE CHƯA
SƠN LÂM!

MỘT TIẾNG SÚNG
NỔ! TRỜI! CÀİ
GÌ VẬY?

BÉ SỢ
QUÁ CỎ
ỒI 'M

ĐỪNG SỢ. CHỈ
LÀ CON SÚ TỬ
BỤI MÀ!

ỒI TÔI CHỤT,
ĐỂ TÔI CHỤP HÌNH!

CHÀU
CŨNG MUỐN
CHỤP HÌNH
VỚI PINKY
CỔ Đ!

Ừ! BÉ ĐI
KIỂM NÓ
ĐI!

PINKY! ỦA!
NÓ ĐI RỒI?

79

PINKY NÓ
ĐI MẮT RỒI
CÔ A!

TRONG KHI ĐÓ, MỖI MƠ SÁNG,
PINKY TIẾN BƯỚC, VỀ TÒ MÔ.

LẬT SAU, PINKY
PHÁT GIÁC RA NHỮNG
CON NGƯA VẦN. NÓ
HÍT MẠNH, KHỎI
TRẢ...

BẢN NĂNG CỦA NÓ
NHẮC NÓ MỘT NGÀY
NÀO ĐÓ SẼ SẴN BẬT
NHỮNG GIỒNG THỦ
NHƯ NHỮNG CON NÀY

NHƯNG NÓ CHỚT
HIỂU NHANH RẰNG
VỚI TUỔI NÓ HIỆN
GIỜ, MỘT BÌNH SỬA
CỦA VŨ MƯA KÀ SA
LÀ TIỆN HƠN CẢ...

VÀ CHỚT TRONG
CƯỚC DẠO MẮT
NÀY, PINKY NGỦ
THẤY MỘT MÙI
QUEN THUỘC...

80

... CỦA NHỮNG ANH EM ĐỒNG LOẠI VÀ ĐÓT NHIÊN, CON SƯ TỬ CHỖM LÊN PINKY NHIN NÓ ĐANG PHONG NƯỚC ĐẠI VỀ PHÍA ĐÀN SƠN DƯƠNG. A RA CÁCH SÀN MÔI CỦA ĐỒNG LOẠI NÓ LÀ NHƯ THẾ

CẢNH TƯỢNG
CÓ THỂ THẬT
LÀ TÀN BAO
NHƯNG CHÍNH
VÌ ĐÓ LÀ Ý
MUỐN CỦA
TAO HƠI

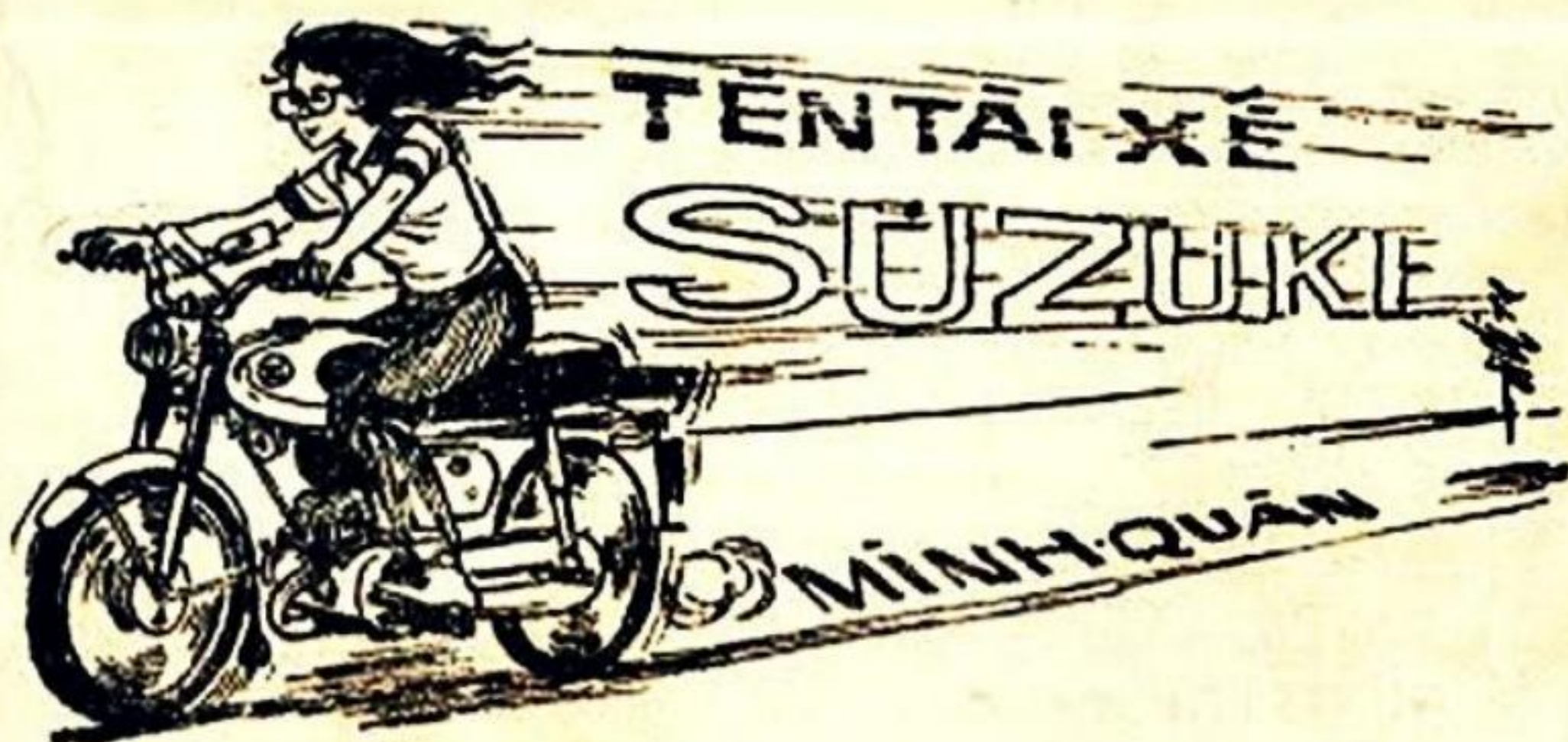
VÀ PINKY
RỜI XA NHỮNG
NƠI DÃ LÂM
CHO NÓ RỪNG
MÌNH VÀ DỪNG
LÔNG...

82

(còn tiếp)

TIẾP THEO

Tuần lễ thứ hai qua đi, tôi cũng gần trở lại bình thường. Có điều mặt tôi trông kỳ cục quá, các mụt — cả trong mình cũng thế — khô đi mà chưa rụng. Tôi ăn uống tự do, đủ thứ, nhưng nhiều lúc tôi bực bội không thể tả vì vẫn bị cấm ra gió và ăn xong lại cứ nằm. Mẹ tôi cho mang cái máy nghe đĩa hát vào phòng và tôi được tự do muốn mở đĩa nào thì mở. Tôi nghe đủ thứ: *Tết trung thu*, *Mái tóc huyền*, *Bonanza*, mấy bài của anh chàng ca sĩ ăng lê giọng nghèn nghẹn, rên rên có cái tên dễ nhớ là Cờ-Líp Ri-Sa, mấy bài gì khó nhớ mẹ mua bên Barcelone, không có lời, nhạc ròn rã, cong cộc vui tai, mấy bài tiếng Pháp, cậu M. gửi về cho mà mẹ tôi dịch ra một cách văn vẻ là: *Tôi nghe tiếng còi tàu và Tôi đi và khóc dưới mưa!* (Thú thật, mấy bản này tôi chả hiểu mô tê gì ráo, có điều tên nó hay quá, nhạc êm tai thì nghe chơi thôi) Rồi tôi nghe *Jô-Ny Guy-Ta*, *Cầu sông Kwai* và *Le jour le plus long*. Đó là ba bản ruột của mẹ tôi, ngoài ba bản đó, mẹ tôi không thích bản nào hơn. Lâu lâu, thề theo lời yêu cầu của chị Thu, chị Cúc, tôi mở một bản thời trang rên rì, hoặc thề theo ý muốn của Bé Minh mà mở *Ông Ninh*, *Ông Nang*, *Em Bé Quê*, chị Bếp thì nài xin nghe *Mái Tóc Huyền*, ba tôi thì ưa *Giòng Sông Xanh*. Thật không bao giờ tôi được mọi người cầu cạnh đến mức đó, vì mẹ giao toàn quyền cho tôi xử dụng cái máy. Nếu ai muốn nghe bản gì mà tôi không bằng lòng thì cũng chịu thua, phải xuống nước với tôi! (trừ ba tôi và mẹ, dĩ nhiên).

Nhưng chỉ được ba hôm là tôi đâm chán: Gió bên ngoài hiu hiu thổi, nắng bên ngoài rực rỡ, tôi vạch màn nhìn ra: mây trắng,

trời xanh mà tôi thì bị nhốt lúng ta lúng túng trong phòng ! Lâu lâu, các bạn Thiếu niên Hồng Thập Tự đến thăm mang cho tôi mười quả cam, chúng tôi nở chuyện như pháo, song rồi cũng đến lúc họ ra về. Lâu lâu, Thành H. — bạn thân cùng lớp — thập thò ngoài cửa lưới, thông báo những tin tức trên trường, trong lớp của tôi, rồi lại biến mất.

Tôi lại bứt rứt, không nằm yên, không ngồi yên mà cũng chẳng đứng yên : tôi đi đi, lại lại, khua khoang — không ngừng. Nếu không cố tự chủ, không nhớ lại những điều làm phiền mẹ vừa qua, chắc tôi làm ầm lên cho hả...

Trong đêm tối, tôi nằm lặng không thể nào chợp mắt, không hiểu tại sao. Trong suốt hơn hai tuần qua tôi đã ngủ nhiều quá chẳng ? (ban ngày cũng ngủ nữa). Tôi trăn trở, bực tức tuy đã hết sức cố dần cơn tức xuống.

Tôi tự nhủ : mình nên biết điều một chút, mình nên mừng là phải hơn, vì các mẹ đã tuần tự rụng đi, không để lại dấu vết gì trên mặt và mẹ tôi cũng hứa vài ngày nữa tôi có thể trở lại học đường. Tôi đâu muốn gì hơn ? Chao ! lại được chạy nhảy thong thả ngoài trời, được thò mũi ra khung cửa kính xe buýt nhà trường mà hít thở, được sờ đến cái vợt, quả bóng. Không ! không nên tham lam, khó tính.

Ấy, tự nhủ thế mà vẫn cứ bứt rứt không yên, tôi toan vịn điện lên đọc lại cuốn sách cũ mẹ mua cho, nhưng khi tay tôi vừa chạm vào cái nút bấm ở đầu giường thì bỗng, trong im vắng của đêm sâu có tiếng động cơ xe hai bánh vang lên : ban đầu còn thưa, sau nồ ròn, dồn dập. Tự nhiên, tôi ngưng tay, lắng tai nghe ngóng, chỉ trong một nháy mắt chiếc xe lướt ngang trước ngõ nhà tôi, động cơ nồ to tôi biết là kẻ cỡi xe đã tháo ống « bô » ra cho tiếng nồ to thêm để tăng thêm phần thích thú.

Tôi biết là bụi tung mù ngoài đường, gió đêm giật tóc người cỡi xe ra sau và khói... khói chắc là nhiều lắm, có thể làm sặc kẻ nào loáng thoáng đi gần đó ! Trong phút chốc, im lặng trở lại như cũ.

A ! xe gắn máy ! Suzuki đỏ chói ! Yamaha xanh ròn ! Honda đen huyền ! Lambretta trắng tuyết ! Tôi chợt hiểu tại sao tôi tức điên lên mấy hôm nay : Chính vì chúng ! Gần hai mươi hôm nay tôi không được sờ đến chúng, không được ngồi lên chúng, thậm chí, không cả

nhìn thấy chúng... Làm sao tôi không tức điên lên? Một người như tôi: có tinh thần thể thao như tôi! yêu tốc độ như tôi!.....

Tôi thở phào một cái, thấy êm ả trong lòng như nước trên mặt hồ khi không có gió. Chính chúng làm tôi ngửa thêm, tức thêm, giận thêm, chính chúng là nguyên nhân làm tôi khóc! Chao! cái tình giữa chúng và tôi mới thấm thiết làm sao! Ngay cả tôi mà cũng không hiểu được nếu không nhờ tiếng động cơ vừa rồi làm tôi sáng suốt.

Tôi bình tĩnh lại sau khi phác giác ra nguyên nhân đã làm tôi lố bịch, nóng nảy. Được! được rồi! Không lâu đâu, tôi sẽ lên yên, hào hùng không thua chi Franco Nero lúc lên yên đuổi theo kẻ gian trong phim mà mẹ vẫn khen (tại không có kẻ gian tại đây, chứ nếu có coi, tôi đuổi theo chắc chắn trăm phần không kém!) Ngựa thật hay ngựa máy vẫn là ngựa, không khác chi nhau.

Trong một nhoáng, tôi lại thấy tôi người lớn trong cái bình ảnh đã qua: một mình, một xe từ bến xe đò Lý Thái Tồ trở về nhà bình yên, vô sự, cái hôm tôi đã tự phong mình làm thuyền trưởng, cho cái Honda là con tàu, con đường Lý Thái Tồ và Phan Thanh Giản là đại dương và người với xe xuôi ngược xung quanh, trước mặt, sau lưng là muôn ngàn con sóng dữ.....

Vài ngày nữa! là mấy ngày đây? hai? ba? bốn hay năm ngày chớ? Tôi có kinh nghiệm về tiếng vại của mẹ tôi, song không sao. Tôi đã thấy đủ kiên nhẫn rồi, ông cao xanh ạ! Ngày ấy sẽ đến. Rồi xem!

CHƯƠNG V

TÔI đi học lại. Vẫn chăm rình nhưng không có cơ hội nào để lên yên cả. Trong lúc chờ đợi dịp may, tôi không ngừng tìm hiểu thêm về con người tôi: soi gương thấy cao hơn, chiều ngang, chiều dài đều tăng trưởng! mắt tôi sáng ngời, mũi miệng đều cân đối. Mầu tóc và mầu mắt tôi giống mẹ tôi! Al hình như sau trận ốm, tôi vụt thấy mình lớn mau hơn, đôi khác đi. Tôi già giận thật tình chứ không phải chỉ lớn thôi.

Bà tôi vô chơi. Bà cưng tôi nhất. Nhân một bữa hai bà cháu đi phố, bà chọn cho tôi một đôi giày da nâu bóng nhoáng, trông cũng khá mô. Phải cái chân tôi hơi lớn: số 43. Khi đem giày về,

cả nhà tùm lại như là thấy một kỳ quan của thế giới: chị Thu chê là thô lỗ nhỏ chề là nặng. Mẹ tôi trầm ngâm:

— Không biết con sẽ mang vào dịp nào đây?

Tôi trả lời liền:

— Tết! tết chớ dịp nào mẹ! Gần tết rồi mà!

Chả mấy chốc mà tết đến. Tôi đem giày ra, mang thử: nó nặng kinh khủng, bở cứng lầy chân. Tệ hơn nữa là quần tôi cái nào cũng ngắn trên mắt cá. Mang giày tây mà quần ngắn coi sao ờn? Tôi năn nỉ chị Thu xuống lai quần cho. (Kỳ thật: mới may chớ lâu la gì, sao mình mau cao thế không biết). Chị Thu gật đầu nhưng không chịu làm ngay, còn hẹn.

Và rồi chị ấy mắc bận làm mứt với chị Cúc — quên cho các bạn biết là hai chị tôi đều thích ăn ngọt — bận lau dọn, quét tước đủ thứ quên mất chuyện giúp tôi.

— Được rồi! để tao làm cho, mà mai đã, bữa nay mừng một tết, mừng một tết mà làm việc liên xúi quẩy tao cả năm. Ai biểu không nhắc tao chi?

Đó, chị trả lời tôi như vậy, khi tôi sắp sửa thẳng bộ vào sáng đầu năm. Tôi giận lắm, song cũng sợ nhỡ nhớ đầu năm không hên, nên đành nhịn. Vả chăng đối với con người như tôi, chuyện ăn mặc, chuyện bề ngoài không mấy quan hệ cần thiết.

Ngày tết, chúng tôi được chơi bài tự do. Hoàn toàn tự do, ngoại trừ chuyện phải đi thăm viếng họ hàng với ba mẹ, không phải làm gì cả, nay quần ngắn lại còn là dịp tốt để tôi từ chối thi hành dịch vụ thăm viếng chán ngấy này.

Huống chi chuyện mang giày mới có chi là gấp, tôi còn có cả năm để mang mà! Chớ đành bài ấy ư: qua ngày mừng bầy là bị cấm ngay, chơi dài cũng là chuyện vui. Vui cho đến nỗi tôi quên bém đôi giày mới.

Ngày mừng tám, chị Thu mới có thì giờ để xuống lai quần cho tôi, nhưng không phải làm giúp như đã hứa mà đòi một trăm bạc công, từ trăm mới tính! Công bình mà nói, chị ấy không phải là người chị xấu, muốn làm tiền, song vì chị thua nhân túi. Còn tôi, tôi lại ăn. Tôi chịu liền. Tôi cũng chẳng rộng rãi chi, mà vì tôi biết lát nữa đây tất cả chúng tôi đều phải nạp hết số tiền trong túi, để mẹ mang ra quỹ tiết kiệm theo truyền thống cũ.

— Con nít không được giữ tiền ! Giữ tiền rồi ăn quà vặt bậy bạ đau bụng. Vả lại, đứa nào cần gì mẹ sắm cho, ăn gì mẹ mua cho. Còn đòi giữ tiền làm chi ?

Bằng giọng nghiêm nghị, mẹ tôi nói và sau đó, bà tôi phụ họa thêm :

— Phải ! Mẹ con nói đúng đó ! Cất vô quỹ tiết kiệm là phải !

Cái màn ấy sắp tái diễn lát nữa đây, tôi tiếc làm chi trăm bạc ? Tôi móc túi đưa liền và muốn cho các chị em biết tôi rộng rãi, tôi nói :

— Đáng lẽ Cu không đưa cho chị đâu, tiền này phải để mẹ trả, mà thôi, Cu tốt không ?

Và tôi cười khá thích thú. Chị Thu đón tờ trăm mới tinh, đỏ chót, cười cũng khá tươi. Giữa lúc chị em tôi vui vẻ thì con em gái tôi, con Hà chen vô giữu một câu làm tôi cụt hứng :

Thôi đi anh Vũ ơi ! xưng người lớn mà còn chưa chịu bỏ tiếng Cu, nghe không được chút nào hết....

Tôi còn đang tức thì chị Thu can :

— Thôi, Vũ ! có chuyện quan trọng đây, muốn biết không ? chị nói cho mà sáng mắt ra, tụi mày ngu quá !

Tôi và Hà lắng lại gần chị, cùng hỏi :

— Chuyện gì quan trọng đâu, chị nói đi !

— Chuyện mẹ ! Mẹ mị dân !

— Mẹ mị dân ?

— Ờ ! mẹ mị dân....

Rồi chị thấp giọng hơn, vẻ sành sỏi chỉ cho chúng tôi biết mẹ mị dân cách nào, về điều gì (nói lớn sợ Minh Bé mách mẹ). Theo chị, thà làm chủ một trăm bạc thực sự còn hơn là làm chủ mười ngàn bạc trên giấy tờ. Chị gần giọng :

— Đó, tụi mày nghĩ tao nói có đúng không ?

Hà phản đối háng hái :

— Mẹ có lấy đâu ? mẹ bỏ vô quỹ để dành cho mình mà ! Chính tụi mình giữ sỏ mà, tên mình mà !

— Lại ngu ! (chị Thu bực tức) thì tên tụi mình, nhưng tao thử hỏi : có đứa nào được quyền rút ra một đồng không ? còn khuya...

(còn tiếp)

theo hướng mặt trời

● HOÀNG DANG CẤP

THIỆN CHÍ...SA LẦY

Đây là một câu chuyện thầy trò tôi được nghe một em kể lại:

Tại một trường nọ (thuộc trường lớn nhất Việt Nam), trước ngày lễ Hai Bà Trưng năm Tân Hợi, một em học trò — tạm gọi là em A — được một em học trò khác trong ban báo chí nhà trường — tạm gọi em B — mời gia nhập nhóm em gọi nhóm văn nghệ X — do em ấy thành lập. Em A thích làm văn nghệ (như một số đồng học sinh bây giờ) nên thấy việc gì hợp với mình là thích. Vì thế em A gởi cho em B hai bài thơ em sáng tác từ lâu. Em A chỉ đóng vai cảm tình viên chứ chưa gia nhập nhóm văn nghệ X vì chưa biết nhóm X chủ trương ra sao. Đến ngày lễ Hai Bà Trưng, em A nhận được tờ nội san Y do em B gửi biếu (tờ nội san này có đăng hai bài thơ của em A). Em A tưởng như thế chả có gì cả, vẫn sống vô tư hằng ngày thì... vào một buổi sáng nọ — em bị gọi lên văn phòng bị mấy ông giáo sư họp si và bảo em A viết bài có tính cách thân Cộng; bảo hai em A và B bị một tờ chức của Việt Cộng lợi dụng để tuyên

truyền chống chánh phủ và các ông ấy nói toàn chuyện chính trị chính em tầm lóm. Em A trình bày sự vô tư của mình trước chuyện này thì bị một bà giáo sư bảo rằng: « Nhận thì sẽ nâng cao giá trị còn chối thì hạ giá trị mình đi ». Lúc ấy hai em A và B tức quá nói không được chỉ khóc thôi và cả hai được về lớp với sự cảnh cáo. Rồi từ đó, em A bị dò xét, hăm dọa liên miên, bị tìm đủ mọi lời để phạt cấm túc... dù em A đã học ở trường tới năm thứ 6 và luôn luôn chứng tỏ là học trò giỏi và có tư cách. Do đó, em A vừa tức vừa buồn, học hành chẳng được gì hết. Em A càng nghĩ càng buồn vì khi không bị chụp mũ bảo là viết lách chính trị. Thật ra bài thơ đó em A làm sau những lần đi công tác xã hội, xúc động trước những cảnh đau khổ của mọi người khốn khổ em ghi lại thế thôi. Vì bài thơ này, em A bị dò xét và dòm ngó liên miên mà những người dòm ngó và dò xét là một số thầy, cô của em. Có bữa em A không ra khỏi lớp mà bà giáo sư lại bảo chính bà ấy thấy em đi chơi nhưng em

nhờ tất cả các bạn làm chứng nếu không em bị trừ điểm hạnh kiểm rồi.

Và dưới đây là chứng từ của em A :

« Anh xem, như vậy đó dù em không làm gì hết mà mỗi bà ấy ông ấy nói vậy thì tư duy em muốn làm cái gì đó. Em nghĩ chính những người tư lêu và mang danh giáo dục phải biết để dùng thu thứ và lừa dối với đối tượng của mình để tìm hiểu nguyên nhân để hướng thiện đối tượng nếu có gì làm lỗi. Dùng nàg, ông ấy bà ấy làm em tức hết sức... Thưa anh ! thư này em đi cầm tức...

Câu chuyện trên đây có thực trăm phần trăm đã cung cấp thêm một chứng cứ hùng hồn cho sự phá sản đau thương của nền giáo dục hiện tại : thấy không còn là sư phụ nữa mà đồng thời đã đánh rơi mất thiên chức của mình đã được tôi luyện ở các trường sư phạm. Trách trò ! Đúng ! nhưng cũng nên nhìn lại Thầy !

Ở đây, tôi không bàn về giáo dục — nếu có bàn thì cũng bàn cho vui mà thôi khi mà bộ giáo dục được dư luận báo chí gọi là bộ vô rừng — tôi chỉ nhân câu chuyện thầy trò trên xin đề cập đến một vấn đề... Đó là thiện chí của tuổi trẻ.

Tuổi trẻ gắn liền với vô tư và trong sạch. Ở khắp mọi nơi trên thế giới, kể nói đến vô tư, trong sạch là người ta liền tưởng đến tuổi trẻ. Riêng tuổi trẻ Việt Nam còn có thêm đức tính hy sinh, chịu đựng, nhẫn nại gian khổ vượt quá sức người trong cuộc chiến tàn khốc này. Vì vô tư, trong sạch nên tuổi trẻ luôn luôn có nhiều thiện chí. Trong câu chuyện trên, em A yêu văn nghệ có nhiều thiện chí. Di công tác xã hội xúc động trước cảnh khổ đau của đồng bào, em làm lại bài thơ đưa

đang và một tờ nội san thì bị chính thầy của mình chụp mũ... Thiện chí của em như một cánh hoa mới hé nở thay vì được nuôi dưỡng để trở thành bông thì bị người lớn bóp nát phũ phàng mà người bóp nát lại chính là người có trách nhiệm làm hoa trở thành Bi hài kịch của xã hội này là ở chỗ đó ! Làm đúng thì bị chụp mũ làm sai thì được khuyến khích cổ vũ ! Hiện nay thiện chí tuổi trẻ đã bị như vậy ! Người ta đã đạo đức giả, người ta đã lợi dụng một cách vô liêm sỉ thiện chí của tuổi trẻ để hám gót ngoại bang vinh thân phì gia. Nếu một ngày nào đó, tuổi trẻ tỉnh ngộ khi biết mình bị lợi dụng thì người ta hẳn đồng lòng chiến đấu, áp lực không cho tuổi trẻ ngóc đầu lên được. Trước tình trạng đó, thiện chí của tuổi trẻ đã bị sa lầy nặng nề. Bao nhiêu thiện chí tuổi trẻ đã đi vào hư vô, đã làm bàn đạp cho bọn người vong bản ăn trên ngồi trốc thiên hạ !

Tuổi trẻ hiện nay có trước mắt hai con đường.

Con đường thứ nhất là con đường vong thân, lúc ta hi hửng tưởng thiện chí của mình đã được dùng đúng chỗ, đã giúp ích tha nhân, nhưng không ngờ mình đã bị lợi dụng tàn xương tủy để làm lợi cho một lớp người vong bản thiếu tình người, mà đã thiếu tình người thì làm sao có tình

đồng bào được ! Hiện nay, có một số tuổi trẻ lý tưởng đang đi trên con đường vong thân này.

Con đường thứ hai là con đường tình ngộ biết thiện chí mình đã bị lợi dụng nặng nề. Như trên tôi đã nói, khi biết tuổi trẻ tình ngộ, ngời ta đã dùng mọi cơ cấu mạnh mẽ vì đại sản có trong tay để dần áp tuổi trẻ. Trong trường hợp đó : một là tuổi trẻ khuất phục rồi ý thức thân phận gấu dưới của mình sống theo lối nhập gia tùy tục, khom lưng cúi đầu để hy vọng một ngày nào đó trở thành một cái đỉnh con vít trong cơ cấu bóc lột, lợi dụng tuổi trẻ ; hai là tuổi trẻ không chịu khuất phục nhưng chống lại không có đường lối gì cả bằng cách trở thành du đảng làm hư thối thêm một xã hội đã bị hư thối từ lâu rồi ; ba là tuổi trẻ chống lại bằng cách cải tạo xã hội phá tan mọi cơ cấu phi nhân đang đè nặng trên đôi vai gầy của những người trang lứa với mình.

Ngang đầu đập phá tan mọi cơ cấu phi nhân đồng thời cải tạo xã hội là con đường duy nhất của tuổi trẻ nếu tuổi trẻ hôm nay không muốn thiện chí của mình bị lợi dụng, bị sa lầy trong vũng bùn «ô-kê-salem».

Trước mặt tuổi trẻ là mặt trời, mặt trời sáng rực đang mọc. Con đường đi tới cam go, gian khổ nhưng trước mặt bao giờ cũng có mặt trời, mà bao giờ cũng có mặt trời thì nhất định tuổi trẻ sẽ thắng ! Đôi vai tuổi trẻ gầy, nhưng khối óc của tuổi trẻ mang đầy nhiệt huyết, vì thế thiện chí tuổi trẻ nhất định không bị sa lầy !

Tuổi trẻ bao giờ cũng là hoa hướng dương.

Đêm 23-6-71
HOÀNG ĐĂNG CẤP

VẾT SÀU

Một thoáng mưa nghe chim hót
ngoài thềm

Em bờ ngõ nhìn thảng ngày xa lạ.
Dập hoa leo cúi đầu làm nghiêng
ngã.

Bờ cỏ mềm hoang dại dấu chân đi.
Một thoáng mưa chợt đến rất dị kỳ
Tay em lạnh vuốt mềm vai tóc rối
Chân em run đường đời nghìn vạn
lối

Còn xa xăm đôi đôi vết ngựa xe.
Môi em khô giống nước mắt vừa
nhòa

Trên từng nỗi xót xa bưng chớm
đây

Một thoáng mưa qua hồn em run
rầy

Một thoáng đau len lén kéo nhau về.
Thắm rêu mềm thối dấu ngựa xe qua
Buồn từng giọt loang sẫm trên cỏ
biếc

Em ve vuốt trên tay từng kỷ niệm.
Lần cuối cùng nào em bước chân đi.

THỤY - ĐỒ

TIA HY VỌNG

Em đưa đôi tay gầy guộc khẽ kéo tấm rèm mỏng đầy cái chốt cửa kính màu đục. Khung trời ngoài kia thật quyến rũ. Trời cao và trong xanh, lác đác vài đợt mây trắng mỏng trông như những tấm voan màu sữa căng trên mặt bể xanh. Nắng ban mai nhẩy múa trên những cành soan tây vừa thay lá. Những cánh hoa soan đỏ ối rung rinh trong gió sớm. Tất cả tất cả đều rực rỡ, thật rực rỡ từ cái căn phòng âm đạm của riêng em.

Từ bao lâu rồi, em cũng không nhớ rõ nữa. Có lẽ đã hơn 8 tháng qua em đã phải chôn cuộc đời vui tươi nhí nhánh của một đứa con gái đang tuổi yêu đời trong bốn bức tường với tù túng này. Em đã phải đau buồn nhìn ngày tháng đi qua khung cửa với cảm giác buông

bỏ tuyệt vọng. Em ngồi xuống mép giường, tay khẽ vuốt trên mặt «drap» trắng vuốt vừa mới thay. Mùi «drap» sạch thơm, thơm dễ chịu. Cái gương con trên chiếc bàn đêm ở đầu giường phản chiếu cái dáng dấp gầy mướt của em. Làn da em trắng xanh. Đôi cánh tay dài khẳng khiu buông thõng trên mặt nệm mới có mấy tháng mà em gầy đi nhiều quá. Gầy đến nỗi em không còn cảm thấy sức nặng của thân thể. Bước chân em bỏ trên nền hành lang nhẹ như những bước chân mèo. Em bây giờ giống như những chú mèo, những chú mèo hoang ốm đói. Chỗ em ngồi không còn tạo thành những vết trũng trông thấy trên mặt nệm. Em chợt có ý nghĩ so sánh ngộ nghĩnh mình với những con ma. Con ma xanh đi đứng trong

phòng không ai nghe thấy và khi ngồi cũng không có dấu vết. Nhưng em vội lắt đầu xua đuổi cái ý nghĩ so sánh buồn tủi đó. Bác sĩ và cô y tá vẫn thường khuyên em phải can đảm để chiến đấu với căn bệnh. Nhất là cô y tá cô vẫn thường ái ngại nhìn em, cô để ngón tay giữa 2 mắt đe dọa bảo : « Có không được nghỉ ngơi bảy bọ nghe. Bệnh có chả có gì quan hệ cô sẽ khỏi nhưng phải vui vẻ và ăn uống thật nhiều mới được ». Có buổi chiều cô vào phòng bắt gặp em đang đứng ngây người bên khung cửa sổ. Cô choàng qua vai em, nhìn thật lâu vào mắt em phản chiếu ánh mặt trời buổi chiều cô bảo khẽ : « mắt cô đẹp ghê : xanh ngắt và long lanh trông ngây thơ và vô tội ». Em rung mình chợt nghĩ tới lời một người quen đã nói trong lúc vui đùa khi em hãy còn lành mạnh là : Khi nào mắc bệnh lao đến thời kỳ thứ hai thứ ba thì người ta sẽ có đôi mắt long lanh đẹp lắm. Em không biết lời nói đùa kia có đúng không. Nhưng lời khen của cô y tá bây giờ làm em chợt thấy lo. Em nghĩ đến những cơn vi trùng ghê gớm đang đục khoét cơ thể em trong 2 buồng phổi yếu ớt của em. Chao ơi ! Thật là kinh khiếp ! Thực cũng lạ ! Dù không có điều đó thì em vẫn biết là em đau nặng thực rồi kia mà...

Những ngày tháng qua mau. Hết thu rồi tới đông. Rồi mùa Xuân trở lại với mọi người. Em đã phải

nằm đây trong ngày đầu năm Tết đến để tưởng tượng thấy ngoài kia người ta đang nô nức đón Xuân. Những cô bé trẻ tuổi em vui tươi nhí nhảnh với những cánh « robe » sắc sỡ, với những tà áo thướt tha tung tăng nắm tay nhau đi trên đường phố, tiếng cười rộn rã. Em tưởng tượng đến cảnh mọi người đi lễ Lăng ông đêm giao thừa trong khung cảnh tranh tối tranh sáng. Trong điện thờ giữa ánh sáng lung linh của những ngọn nến, tiếng lách xậm và tiếng khấn khứa nghe rào rào. Ngoài sân giữa hàng cây kiềng giữa hoa lá còn sùng sững đêm. Những bồn sứ to cắm đầy những bó nhang không lồ đỏ rực tỏa khói, hương mù mịt...

Nhưng trí tưởng tượng của em không cho phép em được mơ mộng thêm nhiều vì giữa lúc tiếng pháo gần xa nổ vang đón giao thừa thì cơn mệt thỉnh thoảng tới. Em nằm mê man dán người trên mặt nệm hơi thở đứt quãng. Và đêm hôm đó giữa lúc mọi người đang vui vẻ hân hoan đón mừng lời chúc tụng của nhau đầu năm thì em đã phải chịu cơn phồi dề vi trùng khỏi xâm nhập nốt phần phổi còn lại. Những ngày sau đó em nằm liệt trên giường vì đau đớn. Nhưng nhờ lần cơn phồi dề đó em thấy bệnh trạng mình giảm đi phần nào. Em thấy mình khoẻ hơn đôi chút và nét mặt hồng hào hơn lên. Đồng thời mỗi ngày em cũng phải chịu tiêm

thêm nhiều lần thuốc vào người. Em rất sợ, sợ mỗi lần cô y tá lên phòng em, cầm trên tay những thuốc, những dụng cụ tiêm. Những dụng cụ tiêm. Những lọ thuốc trụ sinh, những mũi thuốc khoẻ đã làm nát cả đôi móng em. Những mũi thuốc tiêm dồn dập nhiều đến không còn chỗ để tiêm. Đôi tay gầy của em cũng bị hành hạ bởi những mũi thuốc. Rồi mùa Xuân cũng đi qua. Bây giờ có lẽ bắt đầu mùa hạ, vì em thấy những cánh soan tấy trong sân bệnh viện và ở xa xa dọc đại lộ nở đỏ. Buổi trưa em nằm nghe tiếng ve sầu kêu rền rĩ tạo thành một khúc nhạc buồn buồn như nhớ. Thế là đã hết một niên học. Bây giờ có lẽ các bạn em đang bài ngùi chia tay nhau. Hè đến nhắc nhở cho em những kỷ niệm cũ, những kỷ niệm ngày em còn được cắp sách đến trường. Ôi ! bao nhiêu là vui sướng. Ngày ấy có bạn có thầy tung tăng cười vui như con sáo. Những buổi sớm mai có nắng ấm. Mầu nắng tươi lấp lánh trên những ô cửa kính, lấp trên những cành lá xanh non. Mầu tươi của nắng thấm như tuổi học trò rạo rờ những niềm vui, Em hớn hờ đi bên bạn vừa nói vừa cười, giọng hai đứa lưu lo, như con sáo. Con đường dốc nhỏ dẫn đến trường lúc đó những xác lá khô. Tà áo trắng hai đứa xập xoè bay trước gió đôi khi quện vào nhau làm vướng bước chân cả hai. Hai đứa

nhìn nhau cùng cười. Từ mấy tháng nay nằm ở đây chỉ có nhỏ Dung đến thăm em thôi. Chả là hai đứa thân nhau ghè lắm — Em không còn đến trường được nữa mà chỉ có Dung đến thăm thỉnh thoảng kể cho em nghe chuyện ở lớp : Kỳ thi này cái Nhã đứng nhất Sinh ngữ. Ly có bé có mái tóc vàng hoe gọn sóng và có cặp mắt thật to mầu hạt dẻ. Trông thật dễ thương, ngồi ở dãy bên trái của lớp em. Cô bé mới vào mà em vẫn rụt rè mãi chưa dám làm quen kỳ này nhất Việt Văn và Toán. Từ khi em nghỉ học thì môn Việt Văn trở về tay người khác. Lúc còn đi học cô giáo vẫn yêu em lắm vì em rất có khiếu về môn này. Dung đến thăm thấy em cứ ngày một gầy và ủ rũ như một con mèo. Thấy em buồn cô bé cũng không biết làm gì chỉ nắm tay em thương xót : « Thôi Quỳn ạ! Đừng nghỉ ngơi vớ vẩn mà buồn. Nằm nghỉ cho khoẻ và cố uống thuốc cho chóng lành để đi học với Dung ». Nhưng em biết là ngày ấy chắc còn lâu lắm. Em thế này, bệnh hoạn đau ốm liên miên chỉ như một cái xác chưa chôn mong gì ngày đi học. Có những hôm thấy trong người khoẻ tự nhiên em muốn được học.

Em lấy sách đọc thật to một lúc được những mấy trang thì cơn ho bỗng nổi lên như điên dại, em ôm ngực rũ rượi và nước mắt tuôn tràn. Em đã nghĩ mình bây giờ trở thành vô dụng em đang nằm đợi ngày

Ông già có gương mặt góm ghềnh, tay cầm cái liềm hái dài dài ghê rợn đến kẻ vào cỏ, đưa em đi. Cái liềm hái lạnh ngắt ấy sẽ xuyên qua da thịt em. Em rùng mình sợ hãi khi nghĩ đến đó...

Có những hôm ngồi trên hành lang nhìn ra ngoài, em thấy những tà áo dài trắng hồn nhiên tung bay theo gió. Nụ cười vô tư của những cô học trò nhỏ làm lòng em nao nao những cảm giác khó tả. Em muốn được nhập bọn với họ. Được ôm chiếc cặp sách thân yêu để nghe lòng rộn rã. Em nhày chân sáo đến trường trong nỗi sung sướng vô tư của một cô học trò. Nhưng khi nhớ lại mình đang nằm ở bệnh viện em đau buồn thất vọng. Trời ơi! Chiếc cổng bệnh viện này sẽ chôn mãi đời em sao. Ý nghĩ bỏ trốn ra chợt thoáng ra trí em.

Nhưng phải bệnh viện này giữ em đâu mà chính bệnh tật đã giữ em lại đã ngăn cách em với cuộc đời vui tươi ngoài kia. Nhưng tại sao em lại yếu đuối tại sao em không là đứa con gái lành mạnh như bao nhiêu người khác.

— Ngày mai em sẽ hết bệnh, em không muốn nằm mãi nữa. Em sẽ ra ngoài, em sẽ lại đi học với các bạn. Nhưng, buổi chiều đến em lại mê man trong cơn sốt tay chân đau ớn rã rời. Em buông mình trên mặt nệm với nỗi tuyệt vọng khi biết mình không bao giờ trở lại với đời sống bình thường.

Trong đau ốm tuyệt vọng em chợt nhớ đến Mẹ, Đức Mẹ hằng cứu giúp của em mà em hầu như quên mất trong mấy tháng nay. Và em thấy nhen nhúm trong lòng một hy vọng sâu xa. Buổi tối đi ngủ em cầu nguyện Đức Mẹ cho em chóng lành mạnh. Em tắt đèn cho vọn vật chìm trong bóng tối em muốn chỉ có Mẹ và em thôi — Em lần lại chiếc bàn có đặt tượng Đức Mẹ và một ngọn nến nhỏ. Em quỳ dưới gạch và đọc những lời kinh thật chân thành. Em mong những lời cầu xin của em sẽ được Mẹ nghe thấy và em sẽ khỏi bệnh. Trong bóng tối em thấy tượng Đức Mẹ sáng lên và chuỗi hạt trên tay em cũng sáng...

AI KHANH

Gửi bài

đăng báo

LY cúi nhìn đồng hồ lần nữa. Cái đồng hồ hôm nay bộ hết xí quách rồi sao mà chạy chậm ghê. Như là rùa bò vậy. Mà hồng chừng rùa bò còn mau hơn nó nữa đó.

Hôm nay hình như Ly dậy sớm hơn mọi ngày. Sửa soạn xong hết rồi mà vẫn chưa đến giờ đi học. Hồng phải Ly siêng học dữ vậy đâu. Mà bởi vì hôm nay đến trường ngoài việc học ra, Ly còn làm một việc rất dễ dàng nhưng cũng trọng đại lắm, đó là gửi bài về tòa báo đó. Nghe oai lắm nhưng sao mà Ly run ghê đi. Hồng biết bài của mình có lên mặt báo hôn nữa chứ.

Cái việc gửi bài cho tòa soạn này nó nhỏ nhoi mà mới hệ trọng làm sao ấy!

Chả là vì Ly có vài cô bạn có tên trong gia đình Tuổi hoa. Chúng nó hách ghê, cứ giở giọng văn sĩ ra mà làm tàng với Ly hoài. Có lần Ly tỏ ý muốn vào gia đình Tuổi hoa thì Thương nó bảo:

— Thì bỏ cứ viết bài đi nhưng mà chắc gì được đăng, cho bỏ chờ dài cổ ra luôn.

Rồi Thương hất cái mặt lên ra vẻ ta đây lắm.

Ờ, quan trọng dữ vậy sao? Cái việc viết bài đó có khó gì đâu nhỉ? Ly vẫn thường đứng nhất về Việt văn mà. Với lại có lần Ly đọc chỗ hộp thư Tuổi hoa thấy trả lời rằng cứ vào gia đình Tuổi hoa mà không cần phải là văn sĩ cơ mà.

Vì thế Ly quyết định sau nhiều ngày suy nghĩ — là Ly sẽ viết văn nhưng sẽ âm thầm không cho ai hay cả, đề lờ ra mà không được đáng thì cũng không ai hay hết nghĩ sao làm vậy. Thế là tối qua Ly đã thức rất khuya để thực hiện ý định làm văn sĩ.

Coi thế chứ mà cũng khó ghê đấy chứ, nhỏ Thương coi vậy mà tài. Ly nghĩ vậy khi ngồi đã được năm phút trước trang giấy trắng.

Viết gì bây giờ nhỉ? Thơ hay truyện? Thơ của Ly là thơ con cóc chắc anh Chân Hiệp — Ly đoán vậy đó — hông thèm đăng đâu. Còn viết truyện thì đề tài gì hả? Hình như đề tài nào cũng có người viết hết cả rồi. Thôi chắc Ly đành bỏ cuộc rồi. Vậy thì Ly phải thua Thương sao?

Sau cùng mắt Ly sáng lên và cầm bút viết một mạch, xong Ly cũng hông dám đọc lại nữa vội vàng xếp lại bỏ vào phong bì dán kín lại để địa chỉ và tem tay Ly run ghê viết ngoằn ngoèo như em bé lớp năm vậy mà không chừng trong bài lại có lỗi chính tả nữa. Xấu hổ ghê đi.

Thế rồi bây giờ cái phong bì đầy cộm đã nằm yên trong cặp sách. Lúc nữa đây trên đường đến trường Ly sẽ bỏ nó vào thùng thư. Ly lại hồi hộp nghĩ đến thời gian! Chao ơi! Từ hôm nay mà đợi đến khi được trả lời trên báo chắc còn lâu lắm. Cứ gửi bài vài lần như vậy chắc trái tim của Ly nó rơi xuống bụng rồi Ly chết mất!

* * *

Ly đứng xe trước nhà Bưu điện, cẩn thận nhìn tới nhìn lui trước nhà Bưu điện chưa làm việc nên còn vắng lắm.

Ly run run mở cặp ra, nhìn hai bên hè phố lần nữa rồi mới bỏ vào thùng thư. Xong Ly đóng cặp lại và thở phào nhẹ nhõm. Thế mà chỉ mới giai đoạn đầu thôi nhé.

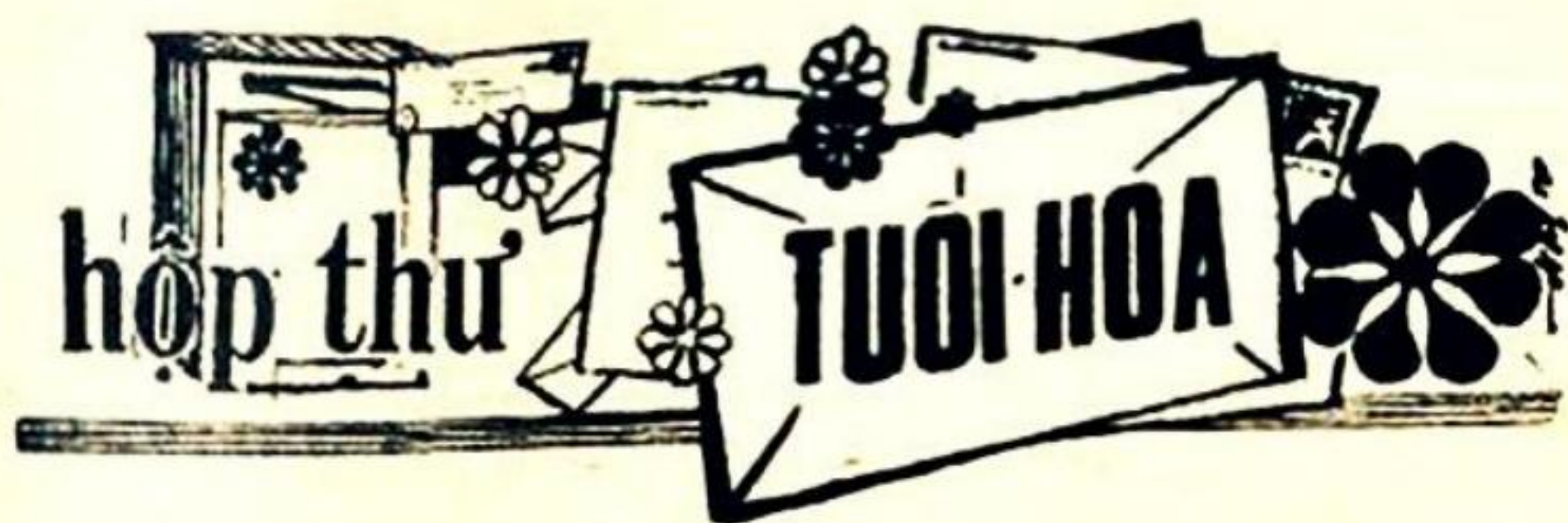
Ly thở dài, leo lên xe tiếp tục đến trường. Vừa khỏi đầu đường thì gặp ngay con nhỏ Thương. Hên ghê! Phải bồi nãy gặp ở Bưu điện hẳn là khó chịu rồi đó.

Ý chết quên rồi, tối qua Ly quên rồi. Việc này quan trọng thế mà đã quên. Bút hiệu của mình là gì nhỉ? Hôm qua Ly đã đề nguyên cái tên Vô thiên Ly ở dưới bài rồi. Lỡ ra mà... được đăng thì sao nhỉ. Mà cũng trả được một mối hận lòng chứ! Thiệt là tức mình ghê đi, mới có tập thành làm văn sĩ mà đã lần quên rồi. Mai rớt Ly lớn rồi làm văn sĩ thiệt chắc là hay quên lắm nhỉ?

Ánh nắng ấm soi tận vào nhà xe, nhảy nhót như đùa cùng cô bé, Ly nghiêm mặt cầu nhàu: “Hôm nay không đùa với nắng đâu nhé, văn sĩ có ai đùa bao giờ!” Rồi Ly lại mỉm cười nghĩ thầm: “Ly đã thành văn sĩ chưa nhỉ? Kỳ ghê đi”.

HỒNG ANH

Bạn đọc thân mến,

Tuổi Hoa số ra ngày 1-10 sẽ là số Tết Trung Thu. Mong bạn đọc gửi nhiều sáng tác trước ngày 1-9-71 để kịp chọn lọc và để anh Vi Vi có thì giờ vẽ những bức họa hợp cảnh mùa Thu.

CHÂN HIỆP

— BÍCH LỘC (Sài Gòn): Có dịp ghé thăm tòa soạn nhé. Đã nhận em vào GDTH, và chờ bài em gửi về.

— NGUYỄN THUY MẶC CẨM: Anh sẽ chuyển thư em đến Q.D. cô bé hay buồn vớ vẩn quá nhỉ. Chờ thư khác của em.

— NGUYỄN MINH HÒA (Sài Gòn): Anh đã nhận bài của em. Anh đang đọc. Em đừng có sốt ruột đấy nhé. Nhớ ghé tòa soạn chơi nghe em.

— CAO NGUYỄN THÁI CƯỜNG: Sao mà bí mật thế? Anh đã nhận đủ thơ của em. NTH. được em khen cứ cười cười hoài coi bộ thích chí lắm.

— MỘT EM DẤU TÊN: Muốn vào ĐCN. em viết cho anh T. Chí. Chà ơi, dấu tên làm sao ghi em vào GDTH chứ. Tự do chọn bút hiệu miễn em thích là được à.

— DUY LINH (Huế): Tên anh có vẻ con gái à. Ly kỳ quá nhỉ? Đã nhận ảnh em rồi. Chờ bài em đấy.

— THU PHƯƠNG (Sađec): Có bé này không nhẽo ghê. Cứ gửi bài về. Làm thơ kỳ tòa soạn mà không đọc bài các em thì đọc cái gì hả em?

— CẨM HỒNG: Tuổi Hoa chưa đủ phương tiện để ra mỗi tuần em à. Anh em mình đành chờ vậy nhé.

— MIỀN TRƯỜNG THANH: Đã nhận bài. Anh đang đọc. Chờ nhé.

— NGUYỄN THỊ THẨM: Anh đã nhận lá thư dài của em, và rất cảm động khi em tả cảnh Kiến Hòa. Em làm anh thêm một chuyến đi quá xa đó.

— PHẠM THỊ KIM LOAN (Gia Định): Đã nhận cháu vào gia đình TH. Bút hiệu chưa ai dành mất đâu.

— ĐỖ HỮU HÀ (Biên Hòa) : đã nhận bài. Gửi cho anh sáng tác khác.

— LÊ NGỌC THU (Mỹ Tho) : Muốn viết cho em dài thật dài, nhưng vị chủ nhiệm sẽ cúp đất của anh em mình mất thì sao hả em ? Còn dành giấy đăng đài của các em chứ.

— BĂNG NGỌC (Núi An) : Anh chờ đọc bài em.

— ĐINH THỊ MINH CHÁU (Biên Hòa) : đã nhận cháu vào GĐ ĐH.

— HƯƠNG TRÚC (Huế) : Em đến tiệm sách ngoài Huế hỏi mua TH đóng bộ. Tòa soạn không tiện gửi bưu điện em ạ. Đã nhận bài của em.

— HÀ LÊ MINH : Em viết hai mặt giấy làm sao chọn đăng hở em.

CHÂN HIỆP

— SA MẠC THU — SA MẠC VÂN (Nha Trang) : Mấy em có vẻ mê "sa mạc" chứ. Bài của sa mạc Linh đã đăng rồi đó. Sẽ ghi em vào GĐ T H. Mến.

— UYÊN THI (Huế) : Bài đang đọc. Chờ nhé. Quà Huế thì nhất rồi. Nhớ đấy hì ! Quên thì kì đầu đó nghe.

— BÙI THANH LONG (Đà Lạt) : đã nhận thư em, dễ thương sao sao ấy. Nhớ chứ làm sao quên em được. Nếu mau quên vậy, đã không buồn. Có dịp ghé tòa soạn thăm nghe. ! Vẫn nhớ tuổi đã buồn cơ à. Chúc thi đậu đề khao một chầu linh đình nghe em ! Mến.

— MAI DIÊN : đã nhận thơ em. Chị đang đọc. Mến.

— HUYỀN (Đà Lạt) : chị không xa lạ gì ngôi trường ngôi đồ của em. Mong bài em gửi về. Mến.

— VÕ HOÀI (Huế) : Con bé tán chị kỳ quá, làm chị đỏ hồng cả má nì. Bất đến đó. Vui lòng nhận em là em văn nghệ. Mến.

— HUYỀN TRINH (ĐL) : Sao đa cảm rứa hả cô bé, chậm trả lời thư mà em khéc rồi chị sợ quá đi mất. Tại chị có quá ít giấy để trả lời các em. Mến.

— MỘT EM KỶ TÊN KHÔNG RÕ Ở VINH BÌNH : Đã nhận đủ bài em, cứ cố gắng đi văn em sẽ khá. Mến.

— TRÀ GIANG (V.L) : Răng mà hay khéc rứa, trả lời rồi, nín đi nghe không. Mến.

LỆ HÀNG

TRINH CHÍ phụ trách

Vào Đông Cỏ Non hôm nay
các bé sẽ gặp :

- NAM THIÊN
- MINH KIM
- SÔNG MẬT MÙA THU
- PHẠM THỊ DIỄM PHÚC
- CẢNH CAM
- HÀI CAM
- XUÂN MAI

ƯỚC MƠ

Ngày mai có nắng tươi màu
Quê hương nam bắc nhịp cầu tình
thắm

Ngày mai sáng ánh trăng rằm
Có chàng mình trở lại làng thôn xưa
Quê mình hieu hắt nắng mưa
Hắt hieu từ thuở anh chưa tròn mười
Biệt ly hôn đã ngậm ngùi
Trông như ngày tháng dập vùi
luyến lưu

Chôn phồn hoa đó ai ngờ
Quê nghèo phai dấu hương thơ ấu rồi
Bạn bè bao ngả nổi trôi
Vườn xanh xưa cũng nơi nơi tiêu
điều

Chiều trông trông đã bao chiều
Bao chiều trông để bấy nhiều ngậm
ngùi

Đi hoang dù giữa cuộc đời
Tha hương dù vẫn đất trời VIỆT
NAM

Nhìn em bập bẹ môi thơm
Quê mình....nghe đã vương vương
nổi sều

Bao giờ cho nắng tươi màu
Bao giờ sáng hàng cau lống cả
Bao giờ vui khúc ầu ca
Vòng tay dắt mẹ hiền hòa bao dung
Đưa em với cả tâm hồn
Về quê mình với ruộng vườn nắng
mưa

Môi hồng em bé ngây thơ
Hôn lên lống đất ước mơ nông nân

NAM THIÊN

TIẾNG TUỔI THƠ

□ MINH KIM

TA đi, ta vẫn lầm lũi đi. Ồi ! Có bao giờ ta buồn như thế này đâu ? Ta đi bao lâu rồi nhỉ ? Ta qua mấy đoạn đường dài rồi nhỉ ? Ta không biết, ta muốn tìm một nơi để ta nghỉ chân, nhưng không có. Ta chợt lắng tai nghe ngóng, có những tiếng cười thật vui ở đâu đây, có những tiếng liu lo vang rộn. Mắt ta sáng lên, có nơi ta nghỉ chân rồi ư ? Phải rồi ! Những tiếng cười thật trong, những tiếng nói thật ngọt ngào, vô tư, đó là nơi ta mong ước để ta dừng chân, để ta hoà mình vào với chúng mà không bị xua đuổi. Ta lầm lũi mãi rồi, bây giờ ta ngược mặt lên tìm kiếm, ta bước đến, kia, kia là một đàn trẻ đang nhảy múa, ca hát. Ta mừng rỡ bước tới, một chiếc cồng sắt cao chắn bước chân ta, ta nhìn lên, một chiếc bảng lớn chắn lối đi của ta, nhìn lên, một chiếc bảng mang chữ « Cô nhi viện ». Ô ! Ta lại thất vọng nữa rồi, ta lặng lẽ nhìn vào, ở bên này đám trẻ còn đang ca hát, nhưng đang kia có một đứa bé mất hai chân ngồi trên chiếc xe, đôi mắt thật buồn, một đứa nữa lơ lửng, băng

bỏ cùng mình nằm trên băng ca ngó ra ngoài với ánh mắt triu nặng, và, ta lắng nghe tiếng khóc, tiếng than ai oán quặn trên không. Ta buồn quá, đấy, lại những tiếng súng vang rền, ta thất thểu ra đi, chỉ tại cái tiếng súng, tiếng bom, lửa cháy xua đuổi ta, chỉ tại những u buồn, thiếu sót kéo chân ta đi nơi khác. Ta lại đi nữa, bác gió nói vào tai ta thật sâu nảo :

— « Đây chú bé ơi ! Tôi muốn thổi một khúc nhạc ri rào thật buồn để khóc đây chú bé ạ ! Tôi cũng đã đi tìm một nơi để tôi thổi khúc hoan ca, nhưng tôi chỉ mới cánh mà về tay không thôi ».

Chân ta vướng vào hàng rào dây kẽm gai, ta gỡ chân ra và trông thấy những họng súng đen ngòm đe dọa, ta trông thấy những đứa trẻ quần quai, rên siết, máu me tràn đầy, ta trông thấy những ngôi nhà sụp đổ, nghi ngút khói và đạn dược còn ghim lỗ chỗ trên đất, trên tường. Ta gặt lệ bước đi. Đi, đi hoài, ta gặp bác mưa, đang khóc, nhỏ lệ đầm đìa. Bác nói trong tiếng nức :

— « Ôi ! Chú Tuổi Thơ ơi !
Tôi khóc đây, tôi khóc cho đất
nước Việt Nam chú ạ ! Cho Tuổi
Thơ Việt Nam đây chú ạ ! »

Ta gục vào vai bác Mưa, và
ta cũng khóc.

Ta lại đi, mắt ta trĩu nặng u
hoài, chân ta mỏi rời, sao ta buồn
thế ? Ta đứng lại trước một ngôi
nhà trắng xoá, có những tiếng
rên đau đớn vọng ra, ta nhìn
vào : À ! Đó là một bệnh viện,
bệnh viện dành cho nhi đồng.
Mùi ête làm ta ngán ngạt mũi.
Quần quai, đau đớn, rên rỉ, khóc
thét làm ta vội bước đi. Không
có nơi cho ta đứng chân ư ? Ta
chỉ hoà mình vào những nơi đầy
hồn nhiên, ngây thơ, trong sạch
và vui tươi. Tuổi Thơ là thế,
tuổi thơ mới có đầy đủ Hồn
Nhiên, Ngây thơ, Trong sạch,
Vui Tươi. Mà ta là **THẦN
TUỔI THƠ**, vì thế ta chỉ vào
những nơi nào xứng đáng với
ta. Ta hoà mình vào để làm tăng
thêm, bền chắc thêm những đức
tính của tuổi thơ. Có ta, tuổi
thơ mới xứng thực là **TUỔI
THƠ**, nhưng... bây giờ đây,
ta còn đang lang thang chưa hoà
mình vào đâu thì làm sao có tuổi
thơ ? Không phải vì không có trẻ
thơ để ta hoà mình vào, có nhiều
lắm chứ, nhưng ta chỉ tìm nơi nào
xứng đáng là nơi ta hoà mình cơ
mà ! Không phải ta ghét những
đứa trẻ mà ta đã gặp, ta là Thần

CẢM NGHĨ HỒNG

Tuổi Thơ, tại sao lại ghét tuổi
thơ ? Tại những đau thương,
buồn tủi xưa đuổi ta, tại những
cái mà người ta gọi là « chiến
tranh » xưa đuổi ta đây chứ !

« Mồ côi » đó là những đứa trẻ
mồ côi nằm nheo nhóc bên lề
đường, chúng đói, chúng khát,
chúng bị bỏ rơi. Sao ta buồn thế ?
Kìa ! Chúng ngửa bàn tay gầy
đét run run một lời xin nào nuốt.
Ôi ! Cha mẹ chúng đâu rồi ?

Ta thất thểu ra đi, mắt ta
nhòa lệ khi ta nhìn thấy những
đứa trẻ lem luốc với đồ đánh
giày trên tay năn nỉ người ta, đề
rồi quì xuống nâng chân người ta
lên một cách cung kính... Tủi
thân, tủi phận quá, tủi cho ta, tủi
cho cả tuổi thơ Việt Nam.

Ta mím môi cảm giận, ta đã
trông thấy những đứa trẻ xác lão,
quần áo loè loẹt, mắt lăm lét nhìn
đề chờ dịp ăn cắp đồ, hoặc hạ
mình xuống « ô kê » mấy ông cao
lêu khêu, để kiếm cái kẹo, hộp
đồ. Ta cảm hờn những gì đã làm
Tuổi Thơ xấu xa như thế.

Ta buồn bã cất cánh vút lên
cao, ta gặp chị Mây nhìn ta

(xem trang 58)

CHO EM XIN

Cho em xin một bông hồng cài áo
Với cánh hoa thiên lý thật thanh
tạo

Đề cài lên mái tóc điểm mây chiều
Ôi ! thần thoại chuyện hoàng đường
tuổi nhỏ

Cho em xin bàn tay trong nắng ấm
Mẹ hiền ru với tiếng hát đư ăm
Và em mãi cười tươi như hoa nở
Đề sợi khế tiếng hát trong ăm thắm

Cho em xin một quế hương yên
lành

Có tiếng sáo trong gió thoảng trăng
thanh

Dâu dặt cả đi vào trong mơ ước
Thiếu vắng người em bé mắt long
lành

Cho em xin một tình thương bất
diệt

Đề nhìn đời với lòng mơ tha thiết
Trong gió chiều sẽ có tiếng ca trong
Bình minh hé không còn gì thua thiệt.

SÓNG MẶT MÙA THU
Quảng Ngãi

TRONG GIÁC NGŨ THIÊN THẦN

Bé có mơ một ngày bình yên
Ngày vắng xa bóng dáng ưu phiền
Ngày những nẻo đường thời xa lạ
Ngày quê hương mở hội triển miên ?

Bé có mơ một sáng mênh mông
Một sáng mai ngợp ánh nắng hồng
Một sáng êm đềm như tơ lụa
Một sáng nào vẽ trong mắt trong ?

Bé có mơ một chiều thiên thanh
Một chiều hồn ngát mộng hiền lành
Một chiều với bước chân thanh thản
Một chiều ánh mắt bỗng long lanh ?

Bé có mơ một đêm trầm hương
Một đêm vang nhạc khúc thiên
đường

Một đêm có trăng sao soi sáng
Một đêm lai láng tuổi yêu thương ?

PHẠM THỊ DIỄM PHÚC
(Bút nhóm hoa nắng)

+

MƯA

Mưa rơi từng giọt dịu hiu,
Mưa tuôn trên ngôi mưa yêu đất
màu

Mây buồn giăng kín trên cao
Cho mưa thánh thót xôn xao dưới
trần

Mưa bóng từng giọt bằng khuôn,
Như vương tiếc nuối thuở lóm mây
bay.

CÁNH CAM
B.N Lá cỏ đêm G.B

Các em đọc hộ câu gì đây nhé!

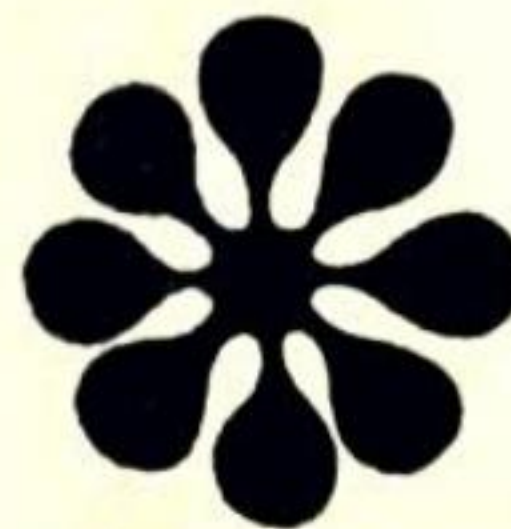
● BÀI CAM

Bé đồ

Cò với Tô Tô đi tìm chú mèo Mi đi lạc. Nhưng chẳng biết đi đường nào cò, các em chỉ hộ Cò với Tô Tô nhé!

☐ Hướng Dương

☐ Bé đáp kỳ trước

☐ Văng trắng ai xè làm đôi
Nửa in gối chiếc, nửa
soi gặm giường.

cô giáo cận

• XUÂN MAI

BÊ loay hoay mãi với đồng « dụng cụ của cặp kính giả » gần cả nửa giờ đồng hồ mà vẫn chưa xong. Ốc bé bây giờ sao cứ mặt mù như đám mây đen ở trên trời ấy thôi. Trên bàn lộn ngổn những đồ vật; kéo, giấy kềm, kềm, giấy bóng v.v... Bé cầm sợi giấy kềm lên uốn thành hình cái « gọng kính », sửa chữa mãi bé mới tạm vừa lòng, rồi đến cái « mắt kính », chà! việc này mới khó đây, chả lẽ lại lấy giấy bóng dán vào? Eo ơi! Thà đừng đeo nữa cho xong, không học trò « hân » lại chế cho thì mắc cỡ chết đi.

Bé suy nghĩ mãi. Chà là bé mới « thu thập » được ba tên học trò « lớp mẫu giáo » để dạy. Không hiểu sao bé thích làm cô giáo lạ? Thích ghê lắm cơ. Bé mong cho thời gian qua mau nè! Đố các bạn bé mong vậy để làm gì đó? Bé nói nhỏ cho các bạn nghe nhé! — Ý mà các bạn đừng nói cho anh Linh biết nghe! « Anh » mà biết thế nào « Anh » cũng trêu bé cho xem — để cho bé mau lớn rồi đi làm « cô giáo thật sự » ấy mà, bây giờ làm « cô giáo tí hon » bé cũng thích — nhưng ít ít thôi — bé mà được làm « cô giáo thật sự » bé sẽ mua cặp kính — cũng thật sự luôn — để đeo cho hách nữa nè .. rồi bé sẽ.. bé sẽ...

— Hừ!

Bé hét lên và quay lại, ơ! Anh Linh, làm bé hết hồn. Anh xoa đầu bé: làm gì mà bừa bãi vậy, bé? Ơ, bé làm.. chết! suýt nữa bé đã nói cho anh Linh biết hết rồi! May ghê! Bé len lén nhìn anh Linh, cặp kính trắng trên mũi anh trệ xuống, anh nhăn mày nhìn những đồ vật ngổn ngang trên bàn. Ồ! Cặp kính của anh Linh, có vậy mà bé không nghĩ ra, bé rụt rè:

— Anh ơi! Sao mà anh phải đeo kính vậy?

Anh Linh mở tròn mắt sau cặp kính:

— Thì cận thị nên phải đeo chứ sao? Bé hỏi chi vậy?

Bé áp úng :

— Bé hỏi...a...đề...a...biết...? !

Anh Linh xoa đầu bé bỏ đi. Cặp kính trắng, cặp kính trắng của anh Linh. Bé vừa nảy ra một ý định : «áo bạo». Bé sẽ là một cô giáo, một cô giáo cặn thật oai cho xem.

— Cặp kính anh vừa đề trên bàn sao đã biến mất rồi hả ?

Anh Linh quát to, bé xanh mặt :

— Bé...đâu biết...từ sáng đến giờ bé...a...đâu có «dzô» đây ..

Anh Linh :

— Hừ ! Bây giờ anh lấy kính đâu đeo đi học đây, hả ? hả ?

Chữ «hả» thứ hai anh quát lên thật to kèm theo cái dậm chân làm bé giật bản mình, mặt xanh hơn, bé mếu máo rồi khóc òa :

— Bé đâu...đâu...có lấy mà... anh...la bé hu...hu !...

Thấy bé khóc, anh Linh hoảng quá, vội dịu giọng :

— Ừ, thôi, bé không lấy thì thôi, anh đã đánh đầu mà khóc ?

Được thề, bé lại càng làm già, khóc to hơn, cốt ý cho mẹ nghe làm anh Linh cuống lên, quên khuấy việc tìm kính.

Chiếc ghế dưới chân bé như muốn nghiêng đổ, tim bé đập mạnh như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, bé lo sợ và hồi hộp ghê đi. Anh Linh mà vào bây giờ thì...eo ơi ! Bé thu hết can đảm nhón chân lên thật cao và cố xua đuổi mọi ý nghĩ trong đầu. Hai

tay bé quờ quạng trên nóc tủ, quái ! Minh mới đề đây mà đầu mất rồi, chẳng lẽ chuột tha à ? Nghi đến chuột bé lại run hơn, à ! đây rồi ! Bé reo lên mừng rỡ, bỗng thấy nhồn nhột dưới chân, bé lạnh người : Trời ơi ! Đúng là con chuột rồi, chuột gặm chân bé, mẹ ơi ! anh Linh ơi ! Cứu bé với ! Tai bé ù đi và mắt bé hoa lên, cùng lúc chiếc ghế nghiêng về một phía và đổ nhào.

NHẬT KÝ CỦA LINH

Tội nghiệp cho bé, bị ngã một cú thật nặng và mình cũng bị u đầu luôn, vừa lấy xe ra sửa soạn đi học thì nghe một tiếng «rầm» thật lớn trong nhà. Vội chạy vào, vì không có kính nên mình đâm sầm vào chiếc cột nhà rồi lăn ra luôn nhưng trước khi ngất đi mình còn kịp thấy bé nằm sổng xoài trên mặt đất và chiếc kính của mình nằm bên cạnh đã vỡ tan tành.

Hai anh em được chở vào nhà thương. Minh tỉnh dậy trước và mò sang thăm bé, vừa thấy mình bé khóc nức lên xin lỗi và kể cho mình nghe mọi chuyện. Nhưng mình chẳng giận bé chút nào, tội nghiệp bé, thích làm cô giáo nhưng lại cặn nữa cơ ! Bé ơi ! Anh không giận bé đâu. Bé khỏi anh sẽ mua cho bé một cặp kính (cả anh nữa vì kính anh bị vỡ rồi) đề bé làm cô giáo, cô giáo cặn nghe bé !.

XUÂN MAI
(Đà Lạt)

Cánh nhạn đông Xanhh

— TRẦN THỊ PHƯƠNG CHÍNH (Ban Mê Thuột) — Em cứ lấy tên thật làm bút hiên là hay lắm rồi. Anh định viết thư riêng nhưng bận việc quá, thành thử hôm nay mới trả lời cho em đây. Con tem sống anh vẫn còn giữ, khi nào rảnh anh sẽ viết cho em. Bây giờ anh trả lời các câu em hỏi nhé

1— Miền Trung chứ không phải miền Bắc. 2— Trên 20.

3— Đừng hơi hơi.

Còn vụ Cha C.T. nếu em đọc các nhật báo cách đây mấy tháng em sẽ rõ, vì cha dám nói lên sự thật em ạ. Người mà em thấy trên hình của tờ báo ấy, không phải là anh đâu. Nếu trên ấy không có MTMN, em cứ viết thư về cho anh biết, anh sẽ gọi lên cho em.

— ĐỖ XUÂN HỘI (Đà Lạt) — Các hình em gửi chưa thể đăng được, mong em cố gắng vẽ cho sắc bén và rõ ràng hơn. Khi nào vẽ khá rồi, em có thể vẽ truyện bằng tranh, bất cứ là đề tài gì miễn có tính cách vừa giáo dục vừa vui tươi là được. HD là trai, em có thể gửi thư theo địa chỉ tòa soạn.

— BÉ DŨNG CHINH (Huế) — Chú xin hứa với cháu, nhưng phải đợi một dịp khác chứ bây giờ thì chưa thể được cháu ạ, mặc dù chú rất mến cháu qua những lời thư thật dễ thương ấy.

TIẾNG TUỔI THƠ

(tiếp trang 55)

thương cảm. Chị âu yếm vuốt tóc ta :

— • Tội nghiệp bé Thơ ! Bé buồn lắm phải không ? Chị biết, chị đã từng đi trên cao, để nhìn xuống mà khóc thầm. Đất nước Việt Nam thật đẹp, thế mà đành sầu khóc tang tóc, đến Tuổi Thơ là lớp tuổi đẹp nhất cũng bị... tàn phá như bé đã đi và đã thấy đó. Vì « Chiến Tranh » bé ạ ! Biết bao giờ mụ phù thủy « Chiến Tranh » ấy mới đi, mới bị chết rũ thây, cho bà tiên hiền diệu

« Hoà Bình » ngự trị trên đất Việt mến yêu. Bà tiên ấy sẽ tạo lại, sẽ gây dựng lại những gì mụ Chiến Tranh đã tàn phá, kể cả Tuổi Thơ nữa, bé ơi ! Bé Tuổi Thơ ơi ! Bao giờ chị mới được phủ làn tóc mềm mại của chị lên những đàn bồ câu trắng bay ngợp trời hờ bé ? Bao giờ chị mới dệt được chữ « Hoà Bình » bằng tóc chị để chị treo lơ lửng lưng trời Việt Nam hờ bé ?

Ta tủi thân quá, ta vùi đầu vào làn tóc chị khóc lên rưng rức.

MINH KIM

TIN TỨC TUỔI HOA

• Đã ghi tên các em sau đây vào sổ gia đình Tuổi Hoa :

Đàn em làm Thư (Khánh Hội) Phạm làm Liễu, Nguyễn thị Hưng (Sài Gòn) Nguyễn quang Thành (Pleiku) Trương ngọc Nhân (Nhà Trang) Lâm phương Triều (P. Tuy) Nguyễn thị thu Hằng, Nguyễn thị tuyết Nhung (Sg) Lê thị Vân (Đà Lạt) Hoàng ánh Hương (P. Tuy) Hoàng Thủy (Đ. L) Hoàng Yến (Cam ranh) Huỳnh thị như Ý, Phạm thị ngọc Tú (Sg) Phạm như Huyền (Cần thơ) Vũ thị hoàng Vũ (Sg) Nguyễn thị Yến (Đà Lạt)

Nguyễn ngọc Liễu (Kiến Hòa) Lê vũ hàn Thu, Lê vũ hòa Châu, Phạm lương Khôi (Nhà Trang) Phạm thị Kim Loan (GD) Và nguyên Thủy (Gia Định), Nguyễn hàn Cường — Vũ thị Minh (CĐ) Trần tâm Vỹ (Quê Nhơn)

• Văn phẩm nhận được :

Nguyễn thị thu Tiếc (2) Thu Phương (1) Hinh thị phương Thảo (1) Văn Nay (2) Diệu Thủy (1) Nhật Thanh (1) Tuyết Oanh (1) Trần thị Tuyết (1) Đợi Huyền (1) Hoa Thủy Tín (1) Cát Lam (1) Thủy Vũ (1) Huỳnh sơn Mĩ (1) Thảo Hồng (1) Đỗ thị Kim Nga (1) Tê Đê (1) Linh Vi (1) Mặc Linh Hoài Thu (1) Trung Du (1) Thủy Diễm - Thủy Văn (1) Nguyễn trí Dũng (1) Hoàng Anh (1) Hoàng Anh Hương (1) Sóna Thè (1) Trùng Trùng (2) Thu Nguyệt (1) Thủy Linh (1) Trần Nguyễn Nhật Minh (1) Trương minh Nhật (1) Vũ uyên Thủy (1) Sóng An (1) Hồ Cầu (1) Phạm thị Dung (1) Sương hàn Vĩ (1) Nguyễn công Tấn (1) Thái Loan (1) Anh Việt (1) Duy Liêh (2) Thái Nguyễn (1) Huỳnh ngọc Thu (1)

GIỚI THIỆU

Tòa soạn vừa nhận được :

CUNG BUỒN

Tuyển tập thơ của THỰC BẠNH, BỒ NỮ SAO, VÔ HIÊN CHƯƠNG
PHẠM HUYỀN TRẦN, NGUYỄN CAO HƯNG, NGUYỄN MẠNH NGUYỄN
Do Thực Bạnh giới tặng.

Thành thật cảm ơn T.H và ban hành giới thiệu cùng bạn đọc
TUỔI HOA.

TUỔI HOA ĐÔNG BỘ

Hành trang của Tuổi Học trò.

BẠN MUỐN :

- Một món quà xứng đáng.
- Một tặng phẩm thanh nhã, lịch sự.

HÃY TẶNG MỘT BỘ TUỔI HOA

Có bán tại các nhà sách lớn ở các tỉnh. Riêng tại
Sài Gòn : **Khai - Trí, Liên - Châu, Tự - Lực, Nguyễn - Trung,**
Thanh - Tuấn, Vinh - Bào, Đa - Minh, Thánh - Gia, Thomas,
Xây - Dựng, Việt - Trí và Thư Quán Nguyễn - Bá - Tòng.

Đang bán **Bộ 15**

— Bìa cứng — Bao Plastic — Hình đẹp.

Mua sĩ xin Liên lạc với Tòa soạn Tuổi Hoa 38 Kỳ Đổng SAIGON